Publicațiune periodică. — Apare la 15 ale fiecărei luni

9 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

ANDRÉ MICHEL

MISTERELE EGIPTULUI SUBTERAN

„AVENTURA"
Romane de acțiune și pasiune
Publicație periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

ANDRE MICHEL

MISTERELE EGIPTULUI SUBTERAN

— ROMAN DE AVENTURI —

Traducere de
M. VARTAN

Ed tura „ZIARUL" S. A. R. Bucuresti
Imprimeriile „Adevĕrul" S. A. București

ANDRE MICHEL

MISTERELE EGIPTULUI SUBTERAN

1.

Soarele asfințea, scăldând în aur și purpură cerul care până atunci fusese de-o albăstrime de ametist. Și incendiul ceresc părea a se întinde asupra nisipurilor umede și lucii pe care marea le producea la infinit.

Nilul curgea pe nesimțite, încet, leneș. Pe fiecare din malurile lui se zărea din depărtare în depărtare câte-o grădină sau se învârtea melancolic în cerc vreun bivol pe care-l orbea o mască de piele; cu ajutorul roatei de udat, el urca

apa fluviului până la grădinile de flori şi de zarzavat.

Din loc în loc, şi făcându-se tot mai rare pe măsură ce te depărtai, se vedea câte-o construcţie de-o arhitectură complicată; era vre-unul din palatele acelea pe care Egiptenii bogaţi pun să li se clădească, a căror înălţare o supraveghează cu pasiune şi pe care-l părăsesc apoi plictisiţi odată ce-l văd sfârşit.

Câteodată te încrucişai cu vreo şalupă, cu câte-o barcă cu vârfurile prelungi şi ascuţite. Sau cu vreunul din micile vaporaşe repezi care brăzdează Nilul şi merg până la Luxor.

Se auzise cu câteva minute mai înainte şuerul tăios al trenului care leagă Cairo cu Valea Regilor; se văzuse în depărtare şi panaşul unduitor al fumului său.

Acum tăcerea cădea pe deşertul egiptean, tăcere puternică, îmbătătoare, care-ţi strângea gâtlejul şi care impresiona atât de adânc pe Jana.

Ea sta cu coatele rezemate de parapetul grelei feluce care-i ducea, pe ea şi pe bărbatul ei, spre misterele marelui fluviu legendar; chiar în dimineaţa aceea se cununaseră Lordul Arthur Grander şi Jana Maryland; căsătorie din dragoste, în care soţul aducea titlul lui şi imensa lui avere,

femeia numai frumuseţea ei. Dar, ce-i drept, aceasta era celebră.

John Maryland, tatăl ei, nu cunoscuse niciodată bogăţia, totuşi nu se plânsese de existenţa lui ştiind totdeauna s'o scoată binişor la capăt; afară de asta un optimism sănătos îl făcea să înfrunte şi neşansele tot cu fruntea senină.

La moartea soţiei lui iubite plecase să-şi facă o carieră în Indii; servise acolo fără multă strălucire şi într'o zi reveni socotind că fiica sa Jana era de acum destul de mare ca să se gândească la viitorul ei.

Şi rămăsese uluit regăsind pe aceea care în memoria lui rămăsese tot o picică.

Jana era, de netăgăduit, o frumuseţe; destul de înaltă, fină, sveltă, purta pe un corp deprins cu sporturile, un cap de regină cu trăsături sculturale dar vioaie şi nişte ochi căprui-aurii scăpărând de inteligenţă.

Nasul drept, gura admirabil arcuită, o bărbie ca în picturile Renaşterii italiene, trădând energie şi voinţă. Şi încadrând totul, un păr nedisciplinat, sburdalnic, de un ton castaniu cu reflexe de aur roşcat.

De atunci încolo, de dragul ei, John Maryland fu prins într'o existenţă de ie-

apa fluviului până la grădinile de flori şi de zarzavat.

Din loc în loc, şi făcându-se tot mai rare pe măsură ce te depărtai, se vedea câte-o construcţie de-o arhitectură complicată; era vre-unul din palatele acelea pe care Egiptenii bogaţi pun să li se clădească, a căror înălţare o supraveghează cu pasiune şi pe care-l părăsesc apoi plictisiţi odată ce-l văd sfârşit.

Câteodată te încrucişai cu vreo şalupă, cu câte-o barcă cu vârfurile prelungi şi ascuţite. Sau cu vreunul din micile vaporaşe repezi care brăzdează Nilul şi merg până la Luxor.

Se auzise cu câteva minute mai înainte şuerul tăios al trenului care leagă Cairo cu Valea Regilor; se văzuse în depărtare şi panaşul unduitor al fumului său.

Acum tăcerea cădea pe deşertul egiptean, tăcere puternică, îmbătătoare, care-ţi strângea gâtlejul şi care impresiona atât de adânc pe Jana.

Ea sta cu coatele rezemate de parapetul grelei feluce care-i ducea, pe ea şi pe bărbatul ei, spre misterele marelui fluviu legendar; chiar în dimineaţa aceea se cununaseră Lordul Arthur Grander şi Jana Maryland; căsătorie din dragoste, în care soţul aducea titlul lui şi imensa lui avere,

femeia numai frumuseţea ei. Dar, ce-i drept, aceasta era celebră.

John Maryland, tatăl ei, nu cunoscuse niciodată bogăţia, totuşi nu se plânsese de existenţa lui ştiind totdeauna s'o scoată binişor la capăt; afară de asta un optimism sănătos îl făcea să înfrunte şi neşansele tot cu fruntea senină.

La moartea soţiei lui iubite plecase să-şi facă o carieră în Indii; servise acolo fără multă strălucire şi într'o zi reveni socotind că fiica sa Jana era de acum destul de mare ca să se gândească la viitorul ei.

Şi rămăsese uluit regăsind pe aceea care în memoria lui rămăsese tot o picică.

Jana era, de netăgăduit, o frumuseţe; destul de înaltă, fină, sveltă, purta pe un corp deprins cu sporturile, un cap de regină cu trăsături sculturale dar vioaie şi nişte ochi căprui-aurii scăpărând de inteligenţă.

Nasul drept, gura admirabil arcuită, o bărbie ca în picturile Renaşterii italiene, trădând energie şi voinţă. Şi încadrând totul, un păr nedisciplinat, sburdalnic, de un ton castaniu cu reflexe de aur roşcat.

De atunci încolo, de dragul ei, John Maryland fu prins într'o existenţă de ie-

șiri în lume, de excursii, de serbări, de baluri. Nu era vreo reuniune a înaltei societăți londoneze în care să nu fie invitați tatăl și fiică, de dragul mai ales de a avea pe aceasta din urmă.

Adoratori Jana avusese cu duiumul, până la plictiseală; dar inima nu-i bătuse până în ziua când întâlni pe Lordul Arthur Grander.

Tânărul lord se întoarcea din Egipt.

Era deja celebru prin călătoriile lui, prin descoperirile lui. prin dragostea lui fanatică de tot ce era în legătură cu secolele faraonice.

Afară de asta era un strălucit vorbitor, un om fermecător când binevoia să-și dea silința; și s'ar fi putut însura cu oricine ar fi voit numai.

Dar alegerea lui căzu pe Jana Maryland.

Nu că s'ar fi gândit măcar până atunci să-și lege libertatea printr'o căsătorie, dar tânăra fată fu pentru el subita revelație a ceeace-i lipsea lui în viață.

Iși găsiră gusturile la fel; când el îi vorbi de Egipt, de lucrările lui, găsi în ea o auditoare înflăcărată, o elevă care nu cerea altceva decât să-și ajute maestrul.

Logodna lor fu o vrajă.

Se învoiră cu entuziasm să se căsăto-

rească la Cairo. Voiajul de nuntă aveau să şi-l facă în Egiptul de sus. Astfel Jana va învăţa să cunoască mai bine toate acele minunăţii cu care tânărul savant nu înceta să-i împuieze urechile.

Când John Maryland cunoscu hotărîrea fiicei sale, strâmbă din nas. Lucrul nu-i surâdea decât pe jumătate. Se gândise, din partea lui, la o nuntă uluitoare de lux; era dispus să arunce în serbarea aceasta, pe care o socotea absolut obligatorie, ultimele rezerve ce-i stăteau la îndemână: giuvaericalele familiei.

Dar hotărîrea Janei era de nezdruncinat, — el trebui să se dea bătut.

Totuşi tânăra fată nu voise să se despartă de tatăl ei:

— Dacă mă mărit însă la Cairo, asta nu e un motiv ca să te las singur la Londra.

— Cum, mă iei şi pe mine, Jana?

Perspectiva călătoriei îi şi descreţise fruntea bunului om.

— Dar bine, tăticule, mai întrebi?

— Dar Lordul Grander?

Cu un zâmbet delicios ea răspunse:

— El vrea tot ce vreau eu.

— Atunci, să plecăm! exclamase Maryland, cucerit deplin.

Ceremonia avusese loc chiar în ziua a-

ceea. Simplă de tot, lipsită de orice fast. Numai câţiva prieteni din Cairo ai tânărului lord, şi două trei cunoştinţi făcute de Maryland la marele hotel unde trăseseră.

Se servise la repezeală un lunch cu şampanie, apoi nouii căsătoriţi fuseseră însoţiţi până la feluca Lordului Grander.

Era un vas pe care-l cumpărase cu câţi-va ani mai 'nainte; îl aranjase după gustul lui, împreunând tot ce-i trebuia pentru cercetările lui cu confortul preţios în pustie.

Pentru a aduce aici pe tânăra lui soţie, pusese să se desăvârşească şi mai mult aranjamentul interior.

Ce bucurie pentru Jana călătoria asta pe care o socotea cea mai frumoasă croazieră ce se putea închipui.

A! nu era stupida lună de miere a tinerilor căsătoriţi americani, ci primul şi realul contact a două fiinţe care se apreciau şi ghiceau calea fericită ce aveau s'o urmeze de-acum încolo împreună.

Grander îşi sprijinea şi el coatele alături de soţia lui de parapetul de lemn care mărginea feluca. Deasupra capetelor lor, pânzele scârţâiau uşor în adierea vântuleţului care se pornise, îngăduind

astfel să nu se mai folosească motorul ajutător.

Arthur Grander îşi petrecuse braţul pe după umerii Janei, potrivindu-i şalul ce şi-l pusese pe umeri:

— Jana, sunt fericit...

— Şi eu sunt fericită, nespus de fericită...

Ea se întoarse spre el, dăruindu-şi sărutărilor lui furmuseţea ei virginală.

Mai departe, în partea dindărăt a feluoei, cineva care observa siluetele lor se întoarse discret: era excelentul Maryland.

La început, după ceremonia cununiei. refuzase să însoţească pe tineri, dar la stăruinţele lui Grander cedase, şi cu ce plăcere!

El îşi făcea o bucurie de copil din această plimbare în susul Nilului. Işi regăsea ochii depe vremuri. când. în Indii, pleca în descoperiri.

Totul îl seducea, totul îl fermeca. Şi apoi, era atât de mulţumit de fericirea copilei lui. Işi frecă mâinile, îşi aprinse o ţigară, se apropie de măsuţa de răchită pe care servitorul egiptean aşezase sticle diferite şi pahare.

„Acest whisky bătrân... straşnic"...

mormăi el cu voluptate când simţi curgându-i lichidul pe gâtlej.

— Ai să vezi, Jana, spuse Grander, o să isbutim într'o anumită întreprindere pe care o urmăresc...

Tăcu brusc, temându-se par'că să vorbească.

Ghici în umbră privirea femeii lui tinere.

O apucă de umeri, îi sărută îndelung, pătimaş, buzele; ea părea a leşina; el îşi reluă totuşi stăpânirea de sine:

Mâine am să-ţi spun o poveste frumoasă... cea mai minunată, cea mai fantastică poveste ca din O mie şi una de Nopţi... cum n'ai mai citit niciodată... cum nici n'ai visat vreodată în închipuirile tale cele mai nebuneşti.

Se întrerupse. Era vădit că trăgea cu urechea.

— Ce e, Arthur, întrebă Jana.

El îi făcu semn să tacă, să asculte ca şi el.

Şi tânăra femeie prinsese din depărtare duduitul unui motor puternic.

Acesta se apropia. Se şi zărea acum pe apa care se înegrise de când soarele apusese, dâra luminoasă produsă de un vas în mers.

Ce să fie? întrebă Jana.

Grander era contrariat, se desluşea asta vădit din atitudinea lui.

Plecat înainte, urmărea mersul, apropierea vasului necunoscut.

Acesta nu mai era acum decât la câteva sute de metri.

— S'ar spune că vine deadreptul spre noi, murmură ea, tupilându-se instinctiv la pieptul celui care devenise ocrotitorul ei.

El o strânse, dar din ochi nu părăsea vasul.

Auziră vocea lui Maryland bodogănind:

— Ei, asta-i!.. nebunul ăsta vrea să dea peste noi.

Dar vasul coti îndemânatic; lunecă lângă felucă, atingând-o aproape.

Era un yacht alb, construit pentru viteză; sub sbaturile lui. apa se arcuia în două valuri înalte.

In partea dindărăt a yachtului stătea în picioare un bărbat; era îmbrăcat cu un costum elegant, alb, de yachtman.

In momentul când trecea dealungul felucei, le întoarse faţa în spre ocupanţii ei, pe care-i ghicea mai mult în umbră, decât îi vedea.

El, din contra, era luminat puternic de lămpi dispuse în faţa lui.

Jana avu o mişcare de surprindere, repede înfrânată. Bărbatul acesta era de-o frumuseţe ciudată.

De tip vădit egiptean, chipul lui părea şi mai oacheş prin contrast cu albeaţa vestmintelor lui. Avea ochii prelungi, tăiaţi în forma de migdală; ei luceau ciudat în faţa lui crudă.

Zâmbi când zări siluetele lui Grander şi a soţiei lui strânşi unul de altul, la parapet. Ridică încet mâna în chip de salut. Şi Jana auzi lămurit cuvintele:

— Pe curând, Lord Grander...

Yachtul se şi depărtase, nemai fiind acum decât un punct luminos dispărând spre orizont.

Grander tresări; de mai multe ori, soţia lui îl întrebase; el nu auzise. Se scuză:

— Iartă-mă...

— Il cunoşti pe omul acesta? repetă ea încă odată.

— Da, spuse el încet. E un Egiptean. Am lucrat pe vremuri împreună.

Ea exclamă:

— Lucrat?... Scuză-mi curiozitatea...

— Nu-i nicio curiozitate... E un băiat bizar, atracţios, totuşi o enigmă... N'am reuşit niciodată să pătrund adevăratul său caracter. Totuşi n'am avut decât să mă laud de conlucrarea cu el. Făceam

săpături arheologice în aceeaşi regiune Am pus împreună rezultatele noastre; câtva timp am urmărit cercetările noastre în tovărăşie, apoi ne-am despărţit.

Era vădit că-i venea greu să vorbească.

— Cum îl cheamă? întrebă Jana aproape fără voie.

— Medinet Paşa, spuse după o clipă de şovăire Arthur Grander şi strânse mai aproape pe femeia lui cu un gest pe care-l crezu pasionat şi în care, drept vorbind, se amesteca un sentiment mai complicat.

Cât despre John Maryland, remarcase şi el ciudata atitudine a Egipteanului. Auzise şi salutul lui. Şi îşi stăpânea cu greu un fior.

Se scutură, şi mai înghiţi un gât de whisky.

2

Lord Grander, înainte de plecare, hotărîse să nu călătorească în timp de întuneric. Deaceea feluca aruncase ancora puţin după trecerea lui Medinet Paşa.

Echipajul era compus din băeţi devotaţi stăpânului lor; toţi, mai mult sau mai puţin, îl văzuseră la lucru; fiecăruia

îi făcuse cu vreun prilej vreun serviciu de acelea care leagă mai bine decât mulţi ani de serviciu; totuşi ei păstrau dela rasa lor pornirea fără leac de a munci cât mai puţin.

Aşa de pildă, când răsări soarele, ei ar fi trebuit să pue pânzele, să profite de vântul uşor ce mai stăruia înainte de încingerea căldurii. Dar se simţeau aşa de bine, întinşi pe punte cu capul pe vreun colac de otgoane. Să se ridice din loc să tragă ancora, să înalţe pânzele, era pentru ei prea mare oboseală.

Şi apoi manevrele astea ar fi trezit pe tânăra Lady...

Pe aceasta o adorau din instinct; ea ştiuse să-i cucerească prin graţia ei înăscută; şi din câteva cuvinte ce adresase fiecăruia, înţeleseseră că aveau aface cu o femeie de inimă.

Şi nu se înşelau.

Când Lordul Grander ieşi din cabina luxoasă ce-o aranjase îndărătul felucei şi când constată această complectă lipsă de mişcare pe vas, el încruntă din sprincene.

— Ali! strigă el.

Şeful echipajului, un flăcău splendid, corp de atlet, faţă inteligentă, veni fuga.

— Cum se face că ancora încă nu e ridicată?

Se pregătea să-l bruftuluiască.

Dar pe chipul Egipteanului văzu trecând deodată un licăr de încântare; buzele lui Ali se întredeschiseră pentru un salut şi în acelaş timp el duse mâna la frunte şi apoi la inimă.

Grander se întoarse repede să vadă cui era adresată această temenea a lui Ali. Era Jana, care răsări tăcută îndărătul soţului.

Rămase şi el uimit, atât era de frumoasă apariţia.

Tânăra era înfăşurată într'un peinoar de mătase roză, care punea şi mai bine în valoare tenul ei delicat, — toată par'că întruchipa aurora. Din ochii ei de un luciu umed radia toată fericirea femeii...

Şi Lordul Grander uită totul pentru a se avânta spre ea, a-i lua mâinile şi a-i le săruta.

Şi încetişor de tot, murmură:

— Iubito...

Ea îi zâmbi. Sprijinită de braţul lui merse spre parapetul vasului.

Soarele nu se ridicase încă mult pe orizont. Razele lui nu avea încă dârzenia ce nu o capătă decât treptat. Aerul era încă înrourat şi fluid; pătrundea în plămâni înviorându-i. Era o plinătate de viaţă, de fericire în atmosfera asta de început de zi.

— Ce frumos e! murmură Jana.

Ea admira ţărmul; o grădină se scălda în fluviu; se zăreau câţiva băştinaşi plecaţi peste pământ; aceştia dând cu ochii de Europeni îi salutară cu mâna.

Şi Janei i se păru că retrăeşte toată civilizaţia antică. Era întoarsă cu câteva zeci de secole înapoi.

Bucătarul în vremea asta, şi boy-ul, zoreau să pregătească un mic dejun gustos, servit pe punte.

John Maryland, fie atras de mirosul lucrurilor bune, fie că aşteptase acest moment, apăru şi el.

Işi îmbrăţişă fiica, şi întinse cordial ginerelui său mâna.

— Ei, vă spun drept, copii, că nu-mi pare rău că v'am însoţit, declară el cu faţa voioasă.

Feluca vibra uşor. Marinarii se căţărau de frânghii, vântrelele urcau scârţâind de-alungul celor două catarge.

Barca se înclina lin. Ai fi zis că e o pasăre mare care-şi ia sborul, măturând suprafaţa apei. Cu toate că vântul era favorabil, Lordul Grander strigă:

— Ali, pune motorul!

— Eşti grăbit, Arthur? întrebă Jana.

— Cu cât mai repede o să ajungem, cu atât ar fi mai bine, declară el.

— Ce păcat! şopti ea. E aşa de frumos; aş fi dorit ca plutirea asta să dureze zile.

— Iartă-mă, draga mea. Trebue să ajungem.

După fraza asta sibilină, el tăcu. Din nou ea văzu trecând peste ochii lui acea expresie îngrijorată care o contrariase în ajun.

John Maryland se ridicase dela masă. Cu un ochian observa peisagiul, urmărea sborul pescăruşilor albi, se amuza de salturile lacome ale peştilor care se vânau între ei.

Deodată întoarse capul:

— Spune-mi, Grander, cine era tipul ciudat care era cât pe-ce să ne ciocnească ieri?

Lordul Grander era aplecat spre soţioara lui. Tresări, ridică fruntea. Inălţă din umeri:

— I-am mai spus Janei după trecerea lui: e Medinet-Paşa, un tânăr cu care am întreprins în tovărăşie nişte săpături în valea de sus a Nilului.

Maryland se apropie de tineri.

— Ţi-a rămas prieten acest Medinet-Paşa?

— Nu mi-a fost niciodată prieten.

Lord Grander răspunsese repezit, iar

ceilalţi doi fură surprinşi de expresia aspră care-i trecea pe faţă.

Maryland îşi dădu cu părerea:

— Cu atât mai bine.

— Dece? se miră Jana. Tu îl cunoşti, tată?

— Nu. Dar ori cât de puţin l-am putut vedea aseară în momentul cât a trecut pe dinaintea noastră nu mi-a plăcut de fel... N'aş putea lămuri anume ce-am cu el... In trăsăturile lui....

Se codi. Lordul Grander îl privea fără a spune o vorbă. Jana zâmbea.

Maryland complectă:

— In trăsăturile lui poartă ca o resfrângere din caracterul lui. Omul acesta nu trebue să fie un suflet sincer, deschis. Eu nu m'aş încrede în el dacă ar trebui să am aface cu dânsul.

Pluti o lungă tăcere deasupra lor.

Lordul Grander se ridicase. Se îndrepta spre proră, privi un moment orizontul apoi urmă din ochi dâra în apă a bărcii. Se răsuci brusc pe călcâie şi reveni la soţia sa.

— Nu mă lăsa inima să vorbesc aseară, Jana...

Ii zâmbi cu duioşie.

— Astăzi trebue s'o fac... Mă gândesc

la vorbele acelea ce mi-a aruncat în trecere...

— „Pe curând, Lord Grander", aminti Maryland.

— Da. Erau mai puţin un salut decât... o amenințare.

— O amenințare?... Jana se ridică subit.

Soţul o apucă de umeri, o reaşeză şi ,ezu şi el lângă ea.

— Linişteşte-te, scumpo. Cuvântul amenințare e fără doar şi poate prea tare. Trebue să ştii, Jano, că arheologii sunt oameni mai altfel ca ceilalţi.

— Am băgat eu de seamă, zâmbi ea. Răuşesc să scoată din minţi fete care nici măcar nu se gândesc la măritat.

El o învălui într'o privire drăgăstoasă, apoi reluă:

— Nu la asta mă gândeam. Nu, arheologii sunt cam suciţi, puţin cam nebuni... Da, da, pasiunea noastră pentru descoperiri ne ridică adesea în cale duşmani. Totuşi, noi mergem mereu înainte.

— Duşmani, întâmpină Maryland. Cuvântul e poate prea tare. Să spunem cel mult geloşi.

— Nu-i nici-o deosebire.

Lordul Grander apucase ceaşca micului său dejun; cu un gest maşinal învâr-

tea linguriţa. Era vădit absent, gândurile lui înviau pentru el nişte amintiri depărtate.

— Să fie trei ani de atunci, începu el, — mă găseam la Luxor...

Sperasem să fac nişte desgropări importante. Dar neşansa se ţinea scai de mine...

Atunci am întâlnit pe Medinet-Paşa. Asta s'a întâmplat în imprejurări ciudate.

Maryland se aşezase. In mână cu un pahar din whiskyul său preferat, asculta pe lordul Grander.

Cât despre fiică-sa, ea nu scăpa un cuvânt din istorisirea interesantă.

Ramses, Amenofis, Tutmosis, Sesastris, numele dinastiilor celebre se succedau prin gura tânărului cercetător al tainelor antichităţii. Povestea de săpăturile lui la Luxor, şi în vecinătăţi.

Vorbea de temple, mai ales de cel al lui Kom-Zu, închinat lunei.

— Intr'o seară era tocmai lună plină. Făcui călătoria la Karnak. Nu ca atâţia călători care vin să contemple una din cele şapte minuni ale lumii pe o noapte frumoasă, ci pentrucă eram singur, pentrucă mă plictiseam.

— Şi pentrucă adori Egiptul, complectă Maryland râzând cu poftă.

— E ceva admirabil, vă spun, ceva ce pare în afară de hotarele lucrurilor de rând, urmă Lordul Grander fără să ţie seamă de întrerupere. Mai bine de o sută de coloane enorme se înalţă în umbră; lumina fantomatică a lunii pare a se juca de-a-v'aţi-ascunselea prin sala statuilor.

In această pădure vrăjită de granit baso-reliefurile par a se însufleţi. Toţi zeii înfăţişaţi acolo, mulţii Ptah, Bulah, Opitt şi Osiris şi Horus zeul cu cap de pasăre, par a părăsi pozele lor seculare, ca să danseze un balet măreţ şi impresionant.

Jana îşi privea soţul; descrierea vie par'că se oglindeau în ochii tinerei femei; ea lua parte împreună cu el la entusiasmul lui pe când Maryland îşi păstra liniştea.

Lordul Grander îşi continuă povestirea.

Cunoscând bine ţinutul, el venise singur. Păşea cu paşi mărunţi prin sala uluitoare când atenţia îi fu atrasă de un sgomot de cuvinte.

La început crezu că avea aface cu nişte turişti aduşi de vreo agenţie de voiaj.

O şi cotise de-aceea într'alt gang, dorind să nu se amestece cu ei, să fie ferit

să asculte trăncănelile banale şi neroade al ghizilor, când prinse deodată câteva cuvinte.

Aceste cuvinte erau rostite în limba vechiului Egipt.

El se opri şi ascultă.

Apoi mai înaintă, protejat de umbra coloanelor fabuloase. Nimeni nu observase prezenţa lui.

Se găseau acolo trei oameni.

Unul din ei, luminat bine de lumina lunii, era un băstinaş de statură înaltă; trăsăturile lui, culoarea pielei lui arătau mai degrabă pe un om dela Nilul-de-Sus celălalt era înfăşurat bine într'un larg văl alb şi era cu neputinţă să i se deosebească trăsăturile.

Al treilea nu era decât Medinet-Paşa. Il cunoştean din reputaţie.

Era, se spunea, un Egiptean foarte bogat. Se ocupa cu cercetări arheologice. Se susţinea că nu lucra în direcţia asta decât din pur diletantism. Dar convorbirea ce o surprinsei contrazicea aceste presupuneri. Intr'adevăr băstinaşul vorbea cu vehemenţă; asigura pe Medinet-Paşa că ar putea găsi ceeace căuta, dacă consimţea să-l urmeze pe el.

Egipteanul scutura când şi când din cap, aruncând câte-un cuvânt scurt, care

arăta cât de mult se îndoia de ofertele celuilalt.

Totuşi era vădit că lucrul îl pasiona. La un moment dat Medinet-Paşa porni să vorbească; se folosea cu uşurinţă de vechea limbă egipteană; cu toate cunoaşterea ei, Lordul Grander abia cu greu îl putea urmări. Insfârşit el înţelese: Egipteanul era pe urmele unei descoperiri de înaltă valoare, — mormântul lui Tut-Ank-Amru.

— Tut-Ank - Amru, explică Lordul Grander, unul din faraonii a cărui domnie a fost cea mai fabuloasă prin războaiele sale, prin extraordinarul noroc ce nu înceta să zâmbească faraonului. Când auzi numele acesta, crezui că visam. Deaceea, a doua zi, încercai să-l găsesc pe Medinet-Paşa.

— Şi ai reuşit? întrebă Jana.

Grander confirmă din cap fără a zâmbi.

— Şi a consimţit să lucraţi împreună? mai întrebă ea.

— Da. Oh! nu a mers aşa lesne. Mi-a trebuit câteva zile ca să-l conving.

Mai întâi mă prefăcui că văd în el un confrate capabil să mă ajute; bine 'nţeles mă păzii să-i raportez ceeace auzisem în timpul nopţii în sala statuilor din

Karnak. S'ar fi ferit numai decât de mine şi mi-ar fi întors spatele.

Nu. Am făcut aşa încât să-l atrag. I-am arătat câte ştiam din vechiul Egipt, îi împărtăşi şi unele din descoperirile mele. Şi, încetul cu încetul, într'o zi adusei vorba şi de Tut-Ank-Amru.

Lord Grander căutase şi el multă vreme locul unde se afla mormântul legendarului faraon. Dar fără a isbuti.

Totuşi avea unele îndrumări de valoare; le comunică Egipteanului.

— Mărturisesc, recunoscu Grander faţă de soţia şi socrul lui, asta nu era prea cinstit din partea mea. Dar nu v'am prevenit că arheologii sunt oameni tare ciudaţi la care pasiunea descoperirilor birue toate?

Pricepui de-altfel că manevra mea va prinde, căci constatai oarecare turburare la Medinet-Paşa.

De-atunci încolo el fu acela care readucea mereu vorba de Tut-Ank-Amru, ori decâte ori ne întâlneam. Mă descosea, îmi punea întrebări care mă încurcau.

Veni însfârşit ziua când îmi propuse să mă asociez cu el.

Mă prefăcui atunci a mă codi, pretextai unele lucrări cu care eram acum încurcat. Eu, înţelegeţi, eram hotărît de

mai înainte. Insfârşit mă lăsai biruit şi pornirăm.

Medinet - Paşa prezentase Lordului Grander pe băstinaşul zărit în templul din Karnak; nu-i dete de altfel alte desluşiri, mărginindu-se a declara că era o bună călăuză.

Cât despre al treilea personaj, de acela nu mai fu vorba.

Caravana lor urca în susul Nilului, trecând mai departe de Valea Regilor.

Ajunseră astfel într'o regiune necunoscută şi se puseră să caute mormântul faraonului glorios.

— După un şir lung de zile, entusiasmul meu se răci. Nu ştiu dece, pierdui toată încrederea în Bu-Sakkara, călăuza noastră.

De altfel nici el nu privea cu ochi buni prezenţa mea în această tovărăşie; era vădit că nu lucra decât cu ciudă.

Şi de mai multe ori îl surprinsei în consfătuiri misterioase cu Medinet-Paşa.

— Ne pui pe cărbuni, Arthur! exclamă John Maryland. Ei la urmă ai ajuns să descoperi mormântul lui Tut-Ank-Amru ?

— Nu, declară posac Grander. Totuşi căpătarăm semne sigure de prezenţa unui cavou regal în regiunea ce-o pros-

pectam. Cu neputinţă totuşi să-i descoperim intrarea. Până 'n ziua când se petrecu drama...

— Drama? exclamă Jana.

Lordul Grander părea a nu fi auzit; privea drept înainte în gol, furat de amintirile lui. Dar se scutură deodată:

— Da, drama. Intr'o zi... sau mai bine într'o noapte, fusese o zi zăpuşitoare; eram zdrobiţi de oboseală; şi apoi, trebue s'o şi mărturisesc, eram plictisiţi de această căutare zadarnică.

Eram întins în cortul meu, cu neputinţă de adormit, nervii îmi sbârnăiau sâcâiţi la culme; se pregătea o furtună în depărtare, îi şi auzeam uruitul surd.

Mă hotărăi să mă ridic, să fac câţiva paşi afară. Ieşi din cort.

Mersei câteva sute de metri. Nu mă gândeam la nimic altceva decât să-mi răcoresc fruntea...

Deodată deosebi o umbră de om care se strecura între cele două stânci.

Numaidecât atenţia mi se încordă. Cine se putea ascunde pe-aici? Cine avea interes s'o facă?

Tânărul arheolog continuă deci să înainteze cu nespuse fereli. Se găsea pe un teren pe care-l cunoştea cât se poate de bine fiindcă îl explorase multă vreme.

Auzi lovituri într'o piatră, apoi sgomotul încetă. El mai înaintă.

Deodată avu impresia ciudată că locurile se modificaseră dela ultima dată când mai fusese aici; i se părea că blocurile de stâncă îşi mutaseră locul, ca şi cum s'ar fi făcut terasamente.

Il năvăli o bănuială: să admită oare că Medinet-Paşa profita de orele de noapte şi de somnul tovarăşului său ca să continue singur cercetările întreprinse?

Cercetă cu luare aminte locurile; o nelinişte alarmantă îl cuprindea tot mai mult; era ca o duşmănie ascunsă în tăcerea naturii, pe care o speria numai din când în când bubuiturile de tunet din depărtare.

Lordul Grander înaintă, se aplecă să examineze un obiect metalic care strălucea...

— ...Şi mă pomeni doborât de o lovitură în ceafă pe care n'o pot uita până'n ziua de azi!

Lordul Grander îşi frecă ceafa zâmbind.

Jana avu un gest adorabil; ridicându-se dintr'o săritură, veni să mângâie capul soţului ei.

Maryland mai stăpân pe sine, întrebă:

— Şi după asta ? ?

— După asta... M'am regăsit în cortul

meu. Mă descoperiseră neînsufleţit; aveam un picior frânt: în cădere, alunecasem rostogolindu-mă din stâncă'n stâncă. Mă mir că scăpasem numai cu atât.

— Dar după asta? stărui Maryland.

— După cum vă închipuiţi, am încercat să întreb pe Medinet-Paşa; am pus unele întrebări şi lui Bu-Sakkara. Ocoliră cu îndemânătecie cursele ce le întindeam. Am înţeles atunci că nu trebuia să mai stăruesc.

— Urmarea a fost că nu ai găsit mormântul lui Tut-Ank-Amnu?

— Nu l'am găsit, e drept, dar nu mă dau bătut. Acesta e scopul pentru care navigăm acum în susul Nilului.

Maryland sări în sus. Jana se depărtă puţin de soţul ei, privindu-l cu curiozitate.

El afirmă din nou:

— Da, da. Am păstrat secretă trista mea aventură de atunci. In afară de Medinet-Paşa nimeni altul nu a ştiut-o. Caravana noastră s'a înapoiat după câteva luni la Cairo. Eu şi Medinet-Paşa ne-am despărţit.

Dar am jurat să nu dezarmez. Câtva timp am adunat informaţii, le-am confruntat, le-am controlat şi am tras încheieri.

Insfârşit am socotit venit momentul. Mai înainte m'am mai dus în Europa şi... te-am găsit pe tine, Jana...

— Şi spui că vom descoperi acel mormânt faraonic?

— Am cea mai întemeiată credinţă. Totuşi...

Chipul care i se luminase sub efectul exaltării, i se întunecă.

— Totuşi.. e la mijloc Medinet... Eu uitasem. El văd că nu.

— Ai mai pomenit cuiva de intenţii? întrebă mirată Jana.

— Nimănui... Cu toate astea nimic nu mă miră din partea lui Medinet-Paşa când e vorba de chestiuni de astea.

Lordul Grander vorbise cu glas înăbuşit. Cei doi auditori ai lui îl priviră. Din nou sta pierdut într'un fel de viziune depărtată.

Maryland îşi permise să stăruie.

— Trebue că-ţi faci năzăriri.

Atunci tânărul Englez reaminti cuvintele Egipteanului:

— „Pe curând, Lord Grander".

Se întinse o tăcere între cele trei persoane.

Feluca îşi urma cursa. Soarele începuse a se încinge.

Dealungul malului se vedea câte-odată o caravană , — soţul aşezat în spina-

rea unui măgăruş, femcia după el pe jos încărcată cu pachete şi cu copilul purtat legat în spate.

Lordul Grander îşi îndreptă talia. Contemplă orizonturile ce-i erau familiare. Apoi zâmbi femeii sale.

— Să ştii lucrul acesta dela mine, eu sunt un om încăpăţânat... Am hotărît să descoper cavoul lui Tut-Ank-Amru şi am să-l descopăr. Un singur lucru m'ar putea face să dau înapoi...

— Ce anume? întrebă Maryland în timp ce fiică-sa înălţa lin din umeri căci pricepuse.

— Dacă Jana ar refuza să mă 'nsoţească, declară tânărul Lord.

Atunci ea se ridică la rândul ei, îşi petrecu braţul pe după al lui şi exclamă:

— Ştii bine că te-aş urma până la capătul pământului!...

— Şi cu mine ce faceţi? îi tachină Maryland pe un ton ce se făcea supărat.

— Ei asta-i, d-ta socotim că ai să vii cu noi, tată, zâmbi tânărul.

— Atunci sunt toate bune! exclamă bunul tată-socru şi se cinsti plin de mulţumire cu câteva duşci de whisky.

3

Timp de câteva zile navigaţia se urmă fără incident.

Se apropiau de Luxor, cu satul său de băstinaşi, cu templele sale şi cu cerşetorii săi.

Vegetaţia se transforma treptat. Erau hotarele marelui pustiu; se zăreau oaze.

Pe lângă mal luneca trupul verzui al vre-unui crocodil. Maryland, cu toate că inima îi dădea brânci, nu se risca să tragă în el.

Nu se ştie niciodată, îi atrăsese atenţia Grander. Ne putem atrage supărări. Să nu uităm că crocodilul e unul din animalele sfinte ale vechei religii egiptene.

Insfârşit ajunseră la punctul fixat de Lordul Grander.

Incepu debarcarea.

— Mai e departe de-aci? întrebă Maryland.

— Nu prea, răspunse tânărul lord. Ca la o zi de mers, cel mult.

Organizară o caravană. Grander pregătise de atât de mult timp expediţia asta, că totul era prevăzut. Provizii, material pentru corturi, material pentru cercetări, nimic nu lipsea.

Reuşise să hotărască pe oamenii echipajului său să-i servească de ajutoare; îi plătea gras; aşa că măcar că această muncă nu le plăcea, la urmă primiră.

Numai doi din ei rămaseră să păzească feluca.

In curând toată mica trupă se puse în mişcare.

Lordul Grander ar fi dorit să aranjeze vreun mod de transportare pentru tânăra lui femeie.

Dar Jana se împotrivise:

— Am deprinderea sporturilor. Un marş nu mă sperie. Inainte! La drum!

El o iubea tot mai mult pe zi ce trecea, aprecia energia ei aproape bărbătească pe care frumuseţea ei o înobila. In loc de o femeiuşcă plăpândă, fasonată şi moftangioaică, păşea lângă el adevărata tovarăşe de care visase el atâta vreme.

Cât despre Maryland era vesel, încântat de expediţia asta pe care o considera mai mult ca o escapadă decât ca o întreprindere primejdioasă.

Căci Grander nu le ascunsese de fel:

— Intreprindem un lucru periculos; nu ştim ce ne aşteaptă. Admiţând chiar că am reuşi, nu ştim dacă nu vom fi violat religia băştinaşilor ţinutului. Nu se ştie niciodată ce sunt în stare.

Jana râse:

— Preţul merită riscul... Auzi! Mormântul lui Tut-Ank-Amru! Par'că ne văd întorcându-ne în Anglia încărcaţi cu trofee, aducând sarcofagul străvechiului faraon... Ce vor zice bunele mele amice, care clocesc acasă?...

Ce-i drept, Grander ştia că tânăra lui femeie nu era o păpuşică de salon; aşa că îi ţinu isonul amuzându-se şi el de figurile ce vor face companionii lui de club când le va povesti odiseea lui.

— Ei, ei, exagerați, nu vă grozăviți cu anticipatie, chicoti Maryland. Nu o să aduceți fără doar și poate decât niscai oale vechi, vreun sfinx fabricat cu meșteșug într'o uzină ceho-slovacă și pus acolo cu intenție pentru d-ta sau altul de pehlivanii antreprenori de surprize de care mișuie valea Nilului. Sunt nouăzeci și nouă de probabilități la sută că mormântul va fi vizitat de mai 'nainte de jos până sus, și golit de toate lucrurile lui prețioase...

In vremea asta caravana se apropia. Deoarece mergeau încet, aveau să facă două zile în loc de douăzeci și patru de ore cât prevăzuseră pentru parcurs.

Peisagiul se transforma treptat. Nu mai erau movilele verzi, nici măcar dunele de nisip ondulat. Incepea să se ivească stâncăria. Granit, bazalt, cremene, tot ce servise pe vremuri la construcția cavourilor regești.

Zăduful devenea din clipă 'n clipă tot mai de nesuferit.

Pe Maryland îl treceau sudorile; pe ceafa lui, ce o apăra de bine de rău o batistă atârnată de casca de pânză, năduşeala curgea siroaie. Dar își păstra surâsul lui simpatic, glumind cu băștinașii, găsind mereu prilej de râs.

Și Lordul Grander se bucura și se felicita că adusese pe socru-său. Mai întâi că asta înfățișa un alb mai mult în expediție. Jana putea să aibă nevoie de sprijin; apoi fostul ofițer al armatei din Indii ar știi, la nevoie, să tragă un foc de

armă; însfârşit voioşia lui întreţinea buna dispoziţie a trupei.

In felul acesta înaintau. In curând deosebiră un şir de munţi de mică înălţime, un fel de umflătură a scoarţei pământului, o cută bruscă în mijlocul peisagiului.

— Nu e nimic dincolo, vesti Lordul Grander arătând ridicăturile.

Ea se miră.

— Păi da, făcu el, şirul acesta pare a fi răsărit în mod misterios ca şi cum ar fi fost un cataclism pur local. Odată ce-l străbaţi regăseşti în dosul lui acelaş peisaj pustiu, stânci şi bolovani, şes drept, uniform ca acela ce-l străbatem acum.

— Şi mai suntem departe de ţintă?

— Iac'o! făcu el cu un zâmbet. Şi braţul lui arăta tocmai şirul de ridicături.

Jana chemă pe Maryland.

— Tată! Priveşte... Ţara făgăduinţii.

El îşi şterse fruntea brobonită de sudoare. Şi întâmpină:

— Nu văd nicio fabrică de ghiaţă. Cu ce dracu să răcim whisky-urile noastre?

— Să-ţi vie inima la loc, tată, vesti Grander. Maşina de ghiaţă e în bagajele noastre.

— D-zeu să te binecuvinteze, fiule! exclamă bravul om.

Şi găsi puteri să-şi grăbească pasul, atât de mare îi era setea.

Terenul urca în pantă lină. Mersul devenea tot mai anevoios.

La fiecare minut trebuiau ocolite enorme blocuri căzute de-a-curmezişul

drumului; uneori era nevoie chiar să fie escaladate.

Grander făcu observația:

— Nu găsiți că grămezile astea de bolovani au o înfățișare care-ți dă de gândit ?

—Insoțitorii săi mărturisindu-și nepriceperea, el le explică:

— Uitați-vă la panta muntelui, niciodată blocurile astea nu ar fi ajuns să se rostogolească până aici...

— Și ce încheiere tragi de aici ?

— Că mâna omului a ajutat natura ca să facă și mai dușmănoase locurile acestea. Precauțiunile acestea pornesc dela aceleași idei care i-a făcut pe oamenii aceștia de demult să-și ocrotească morții prin atâtea bariere, ziduri și ganguri labirintice.

Timp de câteva ore își continuară înaintarea. Transportul grelelor pachete de materiale întârzia și mai mult mersul. Insfârșit terenul păru a se face mai lesnicios. Un fel de cerc se deschidea în chiar inima muntelui. Se făcea ca un cazan, mărginit de stânci.

Lordul Grander se opri. Fața îi era luminată de bucurie.

— Am ajuns! vesti el.

Cu toată inimoșia ei, Jana era obosită. Se lăsă deci să cadă pe un bolovan, oftând de mulțumire.

Tânărul lord și împărțea porunci pentru înjghebarea taberei. Ea vădit că lucra după o rânduială chibzuită de mai demult. Scosese din buzunar un plan și

statornicia locul corturilor în așa chip ca expediția să păstreze totdeauna stăpânirea pe defileul de intrare.

Incepu despachetarea coletelor. Aranjară un adăpost pentru bucătar. Fără îndoială aveau să petreacă zile multe aci și trebuiau să se instaleze cu maximum de confort.

Se lăsă noaptea înainte ca totul să se fi terminat.

Lordul Grander își adună oamenii:

— Băieți, le spuse el, mâine ne punem pe lucru. Nu v'am ascuns de fel că s'ar putea să avem deaface cu bandiți în această regiune pustie. Așa că o să punem sentinele. Domnul Maryland, eu însumi și Ali vom face de gardă pe rând cu unul din voi.

Dar Jana se supără:

— Eu nu vreau să fiu dată deoparte. Voi putea veghea tot așa de bine ca voi, Arthur...

— Te rog, spuse el apăsat, și ea pricepu că orice stăruință ar fi zadarnică...

* * *

Prima noapte începu. Cel dintâi făcu de gardă Ali, șeful echipajului. La miezul nopții avea să-l schimbe John Maryland; la patru de dimineață venea rândul Lordului Grander; ținuse să-și rezerve veghea ce-a mai anevoioasă, acea în timpul căreia oboseala doboară trupul și când te lași ușor furat de somn.

Incetul cu încetul totul adormise în tabără.

Nu era în mijlocul corturilor decât un singur foc pe care toţi oamenii îl întreţineau.

Ali îşi termină veghea lui fără nicio turburare.

John Maryland veni să-l libereze şi se aşeză lângă foc. Scoase pipa, o îndesă cu îngrijire şi o aprinse.

Cele două ceasuri dintâi se scurseră destul de repede. Maryland îşi depăna prin gând anii lui trăiţi în serviciul Regelui, în India. Retrăia lungile veghi, când regimentul se aştepta în fiecare clipă să fie asaltat de bandiţi.

Puţin câte puţin spiritul se înegura însă.

Incercă să scuture această toropeală, dar oboseala era mai tare, îl năpădea. Cădea cu nasul înainte se îndrepta iar, luptă enervantă care trebuia să se termine cu înfrângerea omului.

Totuşi nu dormea; era numai într'o stare de semi-conştienţă.

Vis sau realitate?... El deosebi o umbră omenească care umbla prin tabără; voi să caşte ochii; cu neputinţă, ai fi zis că pleoapele îi cântăreau o sută de chilograme.

In vremea asta forma necunoscută înainta.

Mergea cu pas tiptil, purtând de grijă să nu lovească ceva, nici vreunul din pachete, nici pe vreunul din oamenii lungiţi de-a curmezişul drumului.

Venea drept înspre foc, spre corturile centrale, spre John Maryland.

Acesta vedea acum mai bine pe omul care se furişa, căci îl lumina dogoarea jarului. Trebuia să fie un băştinaş; un văl lung alb îl înfăşura din cap până 'n picioare, ascunzându-i şi partea de jos a feţii.

Maryland îi deosebea numai ochii, nişte ochi ciudat de sclipitori.

Necunoscutul ajunsese la mormanul de jar. Maryland ar fi voit să se repeadă, să se arunce asupra lui, legături invizibile îi paralizau mişcările, ca într'un vis rău.

Arătarea misterioasă se aplecă asupra matelotului care trebuia să întreţină focul şi care adormise buştean. Arătarea ridică braţul. Un fulger. Un horcăit.

Maryland se sbătea în zadar.

Acum făptura-stafie? om? se întoarce. Păru a scotoci prin cutele vălului care-l acoperea; se plecă din nou asupra corpului nemişcat al matelotului. Apoi se retrase, dispărând în negura nopţii care se lăsa cu încetul asupra taberei.

Maryland atunci, abea atunci se putu sălta pe picioare. Işi frecă ochii, bodogănind, înjurând; scoase din buzunar o sticlă turtită pe care o duse la buze; duşca de alcool îl învioră definitiv din buimăceala lui.

Incepu să râză, mormăind, vorbindu-şi singur:

— Afurisit vis!... Diavolul ăsta de Arthur mi-a turburat creerul cu năbădăioa-

sele lui poveşti cu faraoni, mumii, stafii, bandiţi...

Se duse la matelotul lungit jos şi-l lovi prieteneşte în coaste cu piciorul:

— Hei, băiatule, hei!... mai aruncă ceva vreascuri în foc, că se stinge...

Celalt nu răspundea, nici nu se mişca.

Neliniştit deodată, Maryland se aplecă, apucă o pulpană a hainei omului şi-l scutură mai tare. Simţi sub degete o umezeală vâscoasă.

— D-zeule! exclamă el.

Se desmeticise complect, cu nervii alarmaţi. Scoase din buzunar o lampă electrică ce i-o dăduse Grander pentru timpul veghei. Apăsă butonul şi rămase uluit.

Visul rău se dovedea realitate.

Omul zăcea întins pe burtă. Intre umeri avea înfipt un pumnal.

Şi pe mânerul pumnalului — petrecută printr'o ruptură forţată — o foaie de hârtie, un răvaş.

Maryland nu era un fricos. Dar numai decât pricepu primejdia ce-l amenintase.

Şi îşi mai dădu seamă, cu spaimă, cât de fatală ar fi putut deveni aţipirea lui — sentinelă păcătoasă — întregei expediţii!

Strângând din dinţi, se răsuci încet în călcăie ca şi cum căuta pe duşman. Dar totul era liniştit prinprejur.

Atunci gândul la Jana, la ginerele său, îl năvăli. Alergă la cort, dete deoparte perdeaua de pânză care slujea de uşă,

şi sări la patul de campanie pe care o-dihnea copila lui: pieptul tinerei se ridica regulat; dormea, neştiutoare de pericolul din care scăpase.

Mănunchiul luminei electrice pe care o ridică în sus Maryland, făcu ocolul întregului cort şi se opri pe patul lui Grander, fixându-i-se pe faţă.

Acesta sări în picioare, deşteptat numaidecât.

Maryland apucă de braţ pe tânărul lord, îl trase afară.

Nu schimbară o vorbă. Cei doi bărbaţi zoreau spre focul aproape stins.

Maryland lumină cadavrul marinarului. Grander se aplecă.

Pipăi corpul flăcăului băştinaş şi murmură:

— Bietul băiat!

Apoi scoase pumnalul din rană, desprinzând hârtia fixată pe prăsele.

In lumina slabă a focului, el examină arma; era un cuţit antic cu lama lată bine lucrată. Cât despre mâner fin cizelat, înfăţişa un câine care purta un disc în cap.

— Frumoasă piesă antică, exclamă arheologul, furat de pasiunea lui.

— Da. Şi care nu-şi greşeşte ţinta, adăugă Maryland cu mintea mai la realitate. Şi hârtia? întrebă el.

— Un papyrus! îl corectă lordul Grander.

El studiă literele desenate pe documentul pe care-l desfăcu binişor în palma mâinii.

— Tare ciudat, mormăi el. Papyrusul ăsta, hotărît, e din altă epocă; slovele nici vorbă sunt în stil antic.

— S'ar spune chiar, observă bătrânul Englez, că au și fost desenate foarte demult.

— Exact, confirmă lordul Grander ca specialist.

Rămase mai mult pe gânduri, tăcut, apoi traduse.

„Acela care insultă pe Kom-Zu trebue să piară de mâna lui Kom-Zu.

„Acela care violează mormântul sfințit va căpăta prevestirea din mâna lui Kom-Zu".

„Dacă stăruie în nelegiuirea lui, moartea îl va opri...".

— Ei, exclamă Maryland, mai lămurit nici că se putea. Suntem prevestiți. Moartea acestui biet băiat e o înștiințare. Dacă ne încumetăm să pătrundem la acest onorabil Tut-Ank-Amru aceeaș soartă ne așteapta, iar Kom-Zu se va însărcina să ne facă de petrecanie.

Lordul Grander nu răspunse. Impăturind la loc cu grijă papyrusul, îl puse la păstrare în portvizitul lui.

Maryland atunci îi povesti în câteva cuvinte ceeace se întâmplase, mărturisind slăbiciunea lui cu accesul de somn.

— Nu te desvinovăți, spuse tânărul. Asasinatul acesta a vrut să ne dea o învățătură.

Se așeză jos lângă foc. Se vedea că frământa gânduri posomorîte. Insfârșit oftă:

— In zori facem cale 'ntoarsă.

— Ce vorbeşti, omule? exclamă Maryland.

— Mai bine aşa, crede-mă. Degeaba ne-am încăpăţâna; nu o să ajungem la nici un rezultat, numai că am înfrunta o pieire sigură.

— Nu, odată cu capul! răcni bătrânul Englez. Tocmai fiindcă au vrut să ne sperie, e semn că există ceva. Pupăza e în cuib; treaba noastră e s'o găsim.

— E prea de tot bine păzită.

— Să renunţi, d-ta, Lord Grander? Maryland era indignat. Era neadmisibil ca expediţia lor să dea bir cu fugiţii.

— Să ne ameninţe, să ne terorizeze pe noi, fii ai Marei Britanii, lucrul acesta n'o să-l îngăduim.

— Jana, întâmpină simplu Arthur Grander.

— Fata mea? nu uita Lord Grander, că ea e o Maryland. Niciodată nu ni s'a reproşat că ne-am dat înapoi înaintea a orişice ar fi.

Tânărul lord îi întinse mâna:

— Iartă-mă. Rămânem.

— Aşa te vreau!

— Dar pe Jana am s'o trimet înapoi la felucă; va merge până la Cairo şi ne va aştepta acolo.

— Frumoasă lună de miere! făcu Maryland pe un ton tachinător. Şi presupui că ea are să primească. Poftim numai de i-o propune. Eu unul nu m'aş încumeta.

Trase ceasul din buzunarul vestei, se uită la el în zarea focului.

— Ceasurile patru şi cinci. Am trecut cu cinci minute de timpul meu de gardă... Te las. Mai gândeşte-te înainte a te hotărî. Noapte bună.

Şi plecând se depărtă:

— Incă odată, scuză-mă pentru accesul meu de somn. Vezi să nu mă imiţi.

Lordul Grander nu răspunse nici cu un zâmbet măcar la gluma asta. Rămase şezând lângă jar, furat de gânduri, căutând să-şi adune minţile.

Nici vorbă, se aşteptase el că adversarii vor pune piedici. Dar graba şi violenţa atacului îl cam tulbura. Cum trebuia să le răspundă?...

Scoase din buzunar papyrusul, îl examină din nou îndelung la licărul murind pe care un vânt uşor îl mai stârnea prin cenuşă.

Noaptea se apropia de sfârşit, zorile nu mai erau departe. La orizont se şi desluşea o dungă cenuşie prin care începeau să se joace resfrângeri de aur şi purpură.

Tânărul lord era un bărbat hotărît și plin de autoritate. După o lungă chibzuire cu sine, cumpăna judecății lui înclină însfârșit spre sfatul dat de John Maryland.

Așa că, după ce aduse la cunoștința lui Ali și a oamenilor lui întâmplările nopții, el profită de indignarea lor ca să-i ridice împotriva vrăjmașului necunoscut. Ii convinse că pentru a-l găsi și pedepsi, cel mai bun mijloc era să descopere intrarea cavoului. Fără doar și poate că atunci vinovatul ar da iar semne de viață. Și dacă vor fi cu ochii 'n patru îl vor înhăța, împiedicându-l să-și mai urmeze uneltirile criminale.

— Tu ești un înțelept, aprobă Ali șeful echipajului, stăpânul nostru poruncește și noi ne supunem. Tu ai să ne conduci la izbândă și atunci să duci rămășițele tovarășului nostru ucis mișelește înapoi până la pământul unde-i odihnesc strămoșii.

— Făgăduesc, spuse solemn lordul Grander.

Săpă deci o groapă provizorie pentru bietul matelot; și apoi toată trupa se puse pe lucru.

Grander împărțise porunci; fiecare avea să-și facă cercetările într'altă direcție; era vorba să se găsească anumite semne care aveau să călăuzească apoi întreprinderea.

Multă vreme lordul Grander buchisise

pe papyrusurile antice descifrându-le tainele. Studiase adâncit domnia lui Tut-Ank-Amru; şi ajunsese la încheierea că intrarea mormântului trebuia să fie îndreptată cu faţa la lună-răsare.

Căci cultul zeiţei Kom-Zu fusese în deosebi în floare în timpul domniei acestui Faraon.

Pe aceste temeiuri deci trebuiau conduse căutările.

Jana luase cunoştinţă prin bărbatul ei de asasinatul din noaptea trecută şi de hotărîrea luată de lord.

Ea îl aprobase fără şovăire; când îi spuse că se gândise să reîmpacheteze bagajele sau s'o trimeată măcar pe ea înapoi, ea avu o lungă privire care-i dovedi cât s'ar fi împotrivit ea unei asemenea hotărîri.

Săpăturile începură deci, dibuind pe ici pe colo. Timp de-o săptămână ele urmară fără ca nici un rezultat să vie să încunune sforţările lordului Grander.

Deodată, în după amiaza zilei a opta, John Maryland avu şansa unei descoperiri care trebuia să schimbe cursul lucrurilor.

Daseră 'ntr'o parte un bloc de stâncă care astupa un fel de tranşee tăiată în munte. Se aflară în faţa unei pante a râpei. La piciorul ei, Maryland observă nişte găuri regulate; le cercetă, apoi faţa i se lăţi într'un zâmbet larg.

Trimise repede după tovarăşii săi.

Inaintea acestora îşi luă un aer triumfător.

— Am găsit...
Arătă scobiturile, explicând:
— Găuri de mine.
Hipoteza avea multe şanse să fie adevărată. Cei cu care se războiau, şi care nu se mai iviseră în calea lor dela atentatul din prima noapte, trebuie că făceau şi ei săpături, cu o înfrigurare şi îndărătnicie crescută de prezenţa expediţiei. Fără îndoială că-şi propuneau să atace râpa cu ajutorul dinamitei.
Ceilalţi n'aveau decât să folosească munca celora.
— Fie! hotărî lordul Grander.
Incărcături de pulbere fură îngrămădite în scobituri; fură legate printr'un fir electric de un detunător pus la bună distanţă.
Toată lumea se trase înapoi.
Jana fu aceea care apăsă pe butonul mecanismului.
Bubuitura exploziei se repetă în ecou îndelungat prin defileele strâmtorii. Se ridică un nor de fum şi praf; se văzu sărind în aer sfărămâturi de stânci năruite, îngrămădite, rostogolite unele peste altele.
Se căsca înaintea lor o deschizătură.
Deoparte şi de alta se deosibeau nişte ziduri susţinătoare. Pe aceste ziduri fuseseră sculptate baso-reliefuri.
Jana, ca adevărată fiică a Evei, se îndreptă spre fundul scorburei, însoţită de soţul ei.
Dimpotrivă, lordul Grander se apleca

spre hieroglife încercând să le descifreze.

Dar era destul să vezi atitudinea lui Ali, cea a lucrătorilor și matelotilor echipajului ca să pricepi că ținta expediției fusese atinsă.

Unii dintre ei se aruncară în genuchi, alții se trăgeau înapoi cu spaimă. Peste tot îi întâmpina masca de câine a lui Kom-Zu. Zeița lunei, zeița întunericului, purtând deasupra capului un disc.

In sfârșit, Lord Grander ridică fruntea, radios:

— Am găsit, Jana... am găsit!

Exaltarea lui era la culme. Ținta urmărită de câțiva ani era atinsă. Se afla în pragul cavoului mult căutat.

Maryland întrebă:

— Ești sigur?

Absolut sigur. Inscripțiile de pe zid sunt formale. Aci a fost înmormântat cu toate bogățiile lui demult faraonul Tut-Ank-Amru.

— Totuși... întâmpină bătrânul Englez și arătă partea posterioară în gaura făcută de explozie.

Un zid gros o astupa; pe zidul acesta nicio urmă de desen. Nu era o amăgire? un fals cavou cum obișnuiau să construiască Egiptenii vechi pentru a abate pe cei cari ar fi încercat să violeze mormintele suveranilor lor?...

— Nu cred, spuse lord Grander. Se face foarte precis aluzie în aceste hieroglife despre mai multe morminte desti-

nate să înşele pe jefuitorii de morminte...

— Cum suntem şi noi, murmură Jana.

O transformare ciudată se produsese în tânăra femeie.

Odată trecut primul moment de entuziasm, ea părea şovăitoare, temătoare. Soţul ei o întrebă. Ea mărturisi:

— Nu ştiu nici eu ce simt... Parcă aşi fi una din acele bestii de pradă care se năpustesc asupra cadavrelor.

— Am resimţit cu toţii această impresie, recunoscu tânărul lord Când am pătruns pentru întâia oară într'un mormânt faraonian, am avut impresia că făptuiesc o profanare. Dar apoi... apoi, când aduceam elemente noi destinate să îmbogăţească muzeele noastre, să ne înveţe mai bine ce erau anticii Egipteni, înţelesei că civilizaţia pretindea cercetările acestea.

— Ştiinţa!... murmură Jana cu dispreţ, dar nu-şi sfârşi gândul.

Lordul Grander dădea acum ordine ca zidul din fund să fie atacat cu târnăcopul. Atrăgea însă luarea aminte să se lucreze cu cea mai mare prudenţă.

Cine ştie ce cursă putea fi ascunsă de către cei care zidiseră trupul suveranului lor în scobitura din munte?

John Maryland observa activitatea tovarăşului său care se cheltuia fără de rezervă. Avea şi el fruntea îngrijorată. Intrebat, el mărturisi:

— Mă întreb ce s'or fi făcut adversarii noştri?...

— Le-am luat-o înainte, le-am răpit trofeele şi gloria.

Nu mai putea de bucurie, uitase şovăelile de odinioară; nu se mai sinchisea de misterioşii săi concurenţi.

— Deh... mormăi Maryland, nu prea e aşa de sigur. Mă prinde bănuiala că n'am efectuat această descoperire decât pentru că ei au voit s'o facem.

— Nebunie! exclamă Grander, pe când Jana păstra tăcerea.

— Aduţi aminte de prima noastră noapte la campament, spuse Maryland. Aţipitul meu, îmi vine acum a crede, nu fusese natural.

Tovarăşii lui îl priviră.

După oarecare codeală, spuse însfârşit ce avea pe inimă:

— Eu ştiu ce înseamnă să stai de veghe. Nu odată mi s'a întâmplat să trebue să fac de gardă când mă aflam în Indii. Recunosc că uneori adormeam, dar cel mai uşor zgomot era deajuns să mă deştepte.

„Ori, de astădată, am văzut totul... vă repet, am văzut totul, stărui el, şi mi-era totuşi cu neputinţă să fac un gest".

— Concluzia? întrebă Grander oarecum ironic.

— Fiinţa necunoscută care s'a introdus în campament m'a împiedicat să mă mişc.

— Ii atribui o putere supranaturală?

— Nici decum. Un simplu fenomen de hypnotism, dar care-l face primejdios... şi mă face să prevăd greutăţi nenumăra-

te. Aproape că aşi fi preferat să nu găsim.

— Haida de! exclamă lordul Grander şi-şi părăsi prietenul ca să se ducă să supravegheze munca oamenilor săi.

Zidul se fărămiţa sub târnăcoapele muncitorilor.

Deodată, o unealtă străbătu peretele deoparte în cealaltă; când fu trasă înapoi, o parte a peretelui se nărui. Un val de aer umed, îngheţat, izbi în obraz pe cei de faţă.

Matelotul care dăduse lovitura de târnăcop se trase înapoi; faţa îi era pământie de groază respectuoasă.

Gândul că viola un mormânt regal începu să-l turbure ca şi pe camarazii săi.

Cu toată încrederea ce o aveau în conducătorul lor, lordul Grander, oamenii lui se arătau tot mai spăimântaţi din clipă în clipă.

Atunci tânărul Englez, stăpânit de o ardoare înfrigurată, apucă el însuşi un târnăcop şi atacă peretele. Se auzeau lovituri care aveau răsunet lung, indicând dinapoi golul.

Blocuri din această zidărie specială pe care o cunoscuseră vechii meşteri zidari se fărămiţau, cădeau.

Ali, după ordinele căpătate punea să se retragă bulgării ce se îngrămădeau. Se şi croia un fel de drum de trecere.

Maryland însuşi, scuturându-se de acel fel de toropeală care-l cotropise şi făcând haz de necaz se apucă şi el de lucru.

Se înainta repede. Culoarul fu degajat.

Lord Grander apucă o torță electrică, o înfipse la intrare iar el primul, pătrunse în mormântul faraonului Tut-Ank-Amru.

Picturi noi, sculpturi, desenuri, hieroglife numeroase, toate dovedeau că nu se înșelase.

In firide, săpate în perete la distanțe egale, erau așezate statuete; toate o înfățișau pe zeița Kom-Zu, în poziții diferite.

Și era ușor de ghicit după expresia indigenilor, că aceștia erau înspăimântați.

— Inainte! porunci Grander. Inainte! mai târziu vom examina totul mai cu amănunțime.

Maryland întâmpină:

— E imprudent s'o pornim așa, ușuratici, în cavoul acesta.

— Dece? se miră lord Grander.

— Hotărît lucru, dragul meu, uiți de adversarii noștri. Putem fi atacați pela spate.

— Și ai vrea să lăsăm pe unul dintre noi de santinelă?... Ca să fie atacat... Dimpotrivă, să nu ne despărțim. Chiar ne-ar fi și mai ușor să ne apărăm în caz că am fi atacați.

Tânărul lord era de nerecunoscut; orice urmă de șovăială dispăruse. Patima lui îl arunca înainte, fără grijă de primejdii.

Mica cohortă înaintă în sclipirea lămpilor electrice, care-și aruncau razele în-

minoase asupra picturilor murale, făcând să scânteieze darurile de pietre prețioase depuse în fața statuietelor zeiței Kom-Zu.

Un miros pătrunzător le sugruma gâtlejul. Era tot deodată un miros de mucezeală și un parfum ciudat, ca de mirodenii.

Deodată, lord Grander, care se afla tot în capul cortegiului, se aruncă înapoi. La picioarele lui se căsca un fel de puț larg și adânc. Un pas mai mult și ar fi căzut într'o prăpastie fără fund.

Cu toții se îngrămădiră pe margine. Puțul, căci era chiar vorba de un puț, tăia cu desăvârșire drumul. Era cioplit în plină stâncă și nicio punte nu îngăduia să se ajungă de cealaltă parte.

— Aduceți-mi niște scânduri, porunci Grander.

Matelоții se supuseră, nu cu bună voie.

Maryland care-i observase cu atenție, murmură la urechea ginerelui său:

— Bagă de seamă, Grander.

— La ce? făcu celalt privind în juru-i.

Picturile încetaseră. Se aflau oarecum, chiar în inima muntelui.

Maryland explică:

— Oricâtă încredere am avea în oamenii d-tale, am impresia că mult nu lipsește să ne lase baltă.

— Crezi una ca asta?? exclamă Grander. Ii plătesc destul de bine. Mai mult încă, îmi sunt foarte atașați. Nu-i întâia oară că ei mă însoțesc într'o expediție de felul acesta.

Dar Jana întări sfatul tatălui ei.

— Am şi eu simţimântul că sunt îngroziţi.

In clipa aceasta, venind dela intrarea subteranei, ,străbătu până la ei un duduit urmat de ţipete, de strigăte.

Maryland se repezi. Dar se izbi de un morman de blocuri de stâncă ce tăiau drumul întoarcerii.

Totuşi, nu era ruptă orice legătură cu exteriorul, printre bolovanii enormi se întrezărea lumină. Maryland chemă. Voci confuze răspunseră.

Şi iată ce aflară:

Se produsese o avalanşă, rănind primejdios doi oameni din caravană şi omorînd deabinelea pe un al treilea.

Ceilalţi refuzau acum să mai intre în subterană.

Ali, care rămăsese lângă stăpânul său explică:

— Le e frică... Spun că nu e ceva natural căderea stâncilor. Mâna lui Kom-Zu a astupat culoarul.

— Spune-le să cureţe culoarul, porunci Grander.

El însuşi dădu ordinele. Ziditii auziră ecoul blocurilor pe care cei de afară le mutau din loc. Incetul cu încetul lumina revenea. Spaima care apăsase asupra celor care fuseseră închişi se risipi.

Dar când revăzură pe oamenii echipajului, atitudinea acestora era semnificativă. Pentru nimic în lume n'ar fi consimţit să exploateze din nou subterana.

— Bine, aruncă Grander cu o voce stăpânită. Să ne aducă scânduri şi să îngrijească de răniţi. Tu, Jana, vei rămâne afară cu tatăl tău!

— Niciodată! întâmpină tânăra femeie cu o voce care nu admitea vreo împotrivire.

Grander cumpăni o clipă.

Era vădit că şovăia să-şi târască soţia în aventură; dar aceasta îl ispitea într'atât că Jana fu aceea care hotărî:

— Inainte!

Cu ajutorul lui Ali, care nu-i trădase, transportară scândurile până la puţ, instalară puntea. Grander porni, ajunse de cealaltă parte, se înălţă.

— Ei, ce se aude! întrebă Maryland.

— Nu vă mişcaţi. Aşteptaţi, adăugă tânărul lord.

Luminându-şi calea cu lampa lui electrică înaintă cu câţiva paşi. Jana şi tatăl ei erau copleşiţi de o nelinişte apăsătoare. Nu exista oare vreo nouă cursă care-l pândea pe lord Grander?

Dar nu. El se opri şi-l auziră scoţând o exclamaţie de desamăgire.

— Ce este. întrebă tânăra femeie.

— Drumul e barat, vesti el.

— Barat?

— Da. Culoarul se opreşte aici unde sunt.

— Fără îndoială vreun nou zid?

— Nu, e chiar stânca. Nu se află nici desene, nici texte de niciu fel.

Era adevărul.

Grander dăduse acolo de un teren tot atât de abrupt, de netrecut, ca şi pereţii puţului. Tovarăşii lui îl ajunseră şi se putură încredinţa că spusese adevărul. Zadarnic căutară o deschizătură, un indiciu al existenţei unei noui subterane camuflate. Trebuiră să se declare învinşi. Şi fură siliţi să facă stânga împrejur. Luară iar calea punţii de scânduri care se clătina deasupra abisului. Ieşiră cu paşi înceţi din culoar. Ajunseră afară sub cerul liber.

Noaptea îi învălui.

Atât le era de mare ardoarea încât nici nu-şi dădură seama de fuga timpului. Orele se scurseseră, iar întunericul era complect, pătruns doar de focurile aprinse.

Oamenii lordului Grander se grupaseră în jurul focului. Păreau buimăciţi; cei doi răniţi, întinşi pe jos, pansaţi cum s'a putut, gemeau.

Jana şi soţul ei se ocupară de ei, le examinară rănile, încredinţându-se că nu-i paşte cangrena.

Tânărul lord profită de momentul acesta ca să încerce să sgâlţâie puţin curajul oamenilor săi.

— Va să zică refuzaţi să mai veniţi cu mine?

— Tu eşti stăpânul nostru, dar zeiţa Kom-Zu e prea puternică.

— Dar nu mai practicaţi cultul ei; asta înseamnă, deci, că nu vă mai temeţi de ea.

Logica aceasta nu-i convingea.

Moşteniseră, ca poveşti fantastice, dela părinţii lor, legendele îngrozitoare, spaimele, superstiţiile. Şi cu toate că zeii lor se schimbaseră, se temeau totuşi de cei ai vechiului Egipt, mai mult poate căci cu vremea se învăluiseră în misterul unei puteri supra naturale.

Şi apoi, nu erau şi evenimentele astea bizare din urmă cărora le atribuiau o influenţă suprafirească? Uciderea camaradului lor de acum câteva zile, accidentul de azi, cu năruirea, cu răniţii, cu o nouă moarte de om, erau destule care să le isbească închipuirea lor de bieţi oameni simpli.

Lordul Grander văzu limpede că nu mai avea ce nădăjdui dela ei.

Când se aşeză în faţa femeii şi socrului său, expresia lui abătută vorbea pentru el.

— Vasăzică, spuse Maryland, ne strângem catrafusele?... Ne înapoiăm?...

Grander ridică fruntea posomorâtă.

— Să plecăm?... Poate că ai dreptate...

— E mai bine, dragul meu băiat... Climatul de-aici nu ne prieşte.

— Nu vorbeai aşa noaptea trecută.

— Pesemne că mi-a mai venit minte la cap.

Privirea lui Maryland se fixă asupra Janei, privirea asta era destul de expresivă pentruca Grander să-i prindă înţelesul: trebue să menajăm pe Jana.

El vru deci să răspundă, dar Jana interveni:

— Vă opresc să vă gândiţi la mine... Da, nu mă priviţi în felul acesta jenant, compătimitor. Nu înţelegeţi că de câteva zile, observ şi la unul şi la altul sbuciumul acesta de cuget? Persoana mea vă încurcă. Credeam totuşi că vă dovedisem că nu sunt o păpuşică...

— Departe de mine gândul acesta, exclamă lordul Grander, pe când Maryland înălţa din umeri.

Ea urmă:

— Ba da!... Ei nu, n'o să se spună că prezenţa mea v'a oprit într'o descoperire mare. Mâine vom explora din nou împreună subterana.

Căscară ochii la ea cu uimire.

Ea întrebă:

— Arthur eşti deplin încredinţat că hierogrifele săpate la intrare arată prezenţa mormântului lui Tut-Ank-Amru?

Lordul Grander se mulţumi să confirme cu o amărâtă aplecare din cap.

— Afirmi prin urmare că nu e departe cavoul cu cosciugul mumiei?

— E aici, declară el, şi cu călcâiul lovi pământul.

— Il vom găsi dar...

Amândoi bărbaţii voiau să protesteze. Ea se ridică:

— Zadarnice orice vorbe. Haidem să ne odihnim. Mâine vom avea nevoie de toate forţele noastre... căci mâine vom isbândi.

Vorbea cu siguranţă convingătoare;

nu mai fură în stare sá i se împotrivească.

După ce rânduiră gărzile, intrară în corturi.

* * *

Tăcerea se aşternu peste tabără. Noaptea, marea noapte a pustiei, îi înconjura cu puterea ei înfiorată.

Se auzea de departe urletul câte unui şacal răscolitor de cadavre. Grander şi tovarăşii săi erau aşa de obosiţi că un atac ar fi avut şanse să reuşească.

Totuşi, când tânărul lord zări mijirea zorilor în zare avu acest gând liniştitor:

„N'a fost aşadar niciun atac noaptea asta, adversarii noştri au dezarmat".

Incetul cu încetul tabăra se trezi. Fiecare se apucă de treburile orânduite lui pentru dimineaţă.

Se arătă şi Maryland.

Nu mai aşteptau decât pe Jana pentru ca să li se servească ceaiul pregătit de bucătar.

— Trebue că mai doarme, presupuse Grander. E frântă, mititica, ori cât ar spune că nu.

Maryland întrebă:

— Noaptea, când ai venit să mă schimbi, dormea bine?

— Ca un înger fericit.

— Atunci mă duc s'o trezesc... Şi-a făcut suma...

Vorbea cam tărăgănat; îl sâcâia nu ştiu ce gând.

Cu toate stăruințele lui Grander care voia să-l mai oprească, el se îndreptă spre cortul fiicei sale și ridică pânza care masca intrarea.

Când ieși era galben la față ca un mort:

— A fost răpită! rosti el cu o voce care se înăbușea.

5

Era, vai! prea adevărat. Nu mai era cu putinţă niciun fel de îndoială.

Peretele de pânză cauciucată al cortului fusese tăiat pe partea opusă locului unde Grander sta de gardă.

Astfel au putut pătrunde înăuntru şi s'o răpească pe tânăra femeie.

— Dar cine? răcni lordul Grander. Cine?

— Cei pe care-i socoteai dezarmaţi ieri, oftă Maryland.

— In ce scop, Doamne?

— Foarte lesne de ghicit. Aseară, după nereuşita noastră, faţă de refuzul oamenilor noştri, eram gata să părăsim întreprinderea. Impotrivirea Janei ne-a hotărît să reluăm azi lucrul. Vrăjmaşii noştri au aflat... cum? prin cine?... asta rămâne de limpezit... să reîncepem astăzi exploatarea cavoului. Şi au lucrat.

— Socoteşti dar că nu au răpit-o decât ca zălog, ca să ne silească să renunţăm?

Maryland nu răspunse.

Se plimbă pe teren cu paşi largi, în sus şi 'n jos, cu fruntea plecată. Lucra nu atât ca un tată lovit de despărţirea fiicei sale, ci mai mult ca un detectiv în faţa unei probleme anevoioase.

Dealtfel, el ca om călit cu viata voia

astfel. Işi impunea calmul; refuza să se lase pradă disperării.

Va regăsi pe Jana lui, de asta era sigur şi şi-o repeta cu îndărătnicie. Cât despre răsbunarea ce o pregătea răpitorilor ei, zâmbetul crud ce-i ridica uneori colţul gurii, spunea multe.

Se înfipse în faţa ginerelui său, îi puse mâinile pe umeri:

— Băiatul meu, Jana va fi lângă noi peste puţin timp.

Vorbea cu atâta tărie că tânărul fu sguduit, electrizat; era nedemn de el să se lase încovoiat în felul acesta.

Apucă degetele socrului său, le strânse puternic:

— Ai dreptate!

Era transformat, întărit, toată autoritatea lui obişnuită îi revenise.

Nu mai era arheologul cuprins de pasiunea lui, ci amantul căruia i s'a răpit femeia adorată.

— Pe care dintr'ai noştri ne putem bizui? întrebă Maryland rotindu-şi ochii peste oamenii caravanei.

Lordul Grander strânse din umeri:

— Numai pe Ali, cred.

Chemară pe şeful echipajului şi îl puseră în curent.

Pe măsură ce Grander vorbea, chipul băştinaşului se încrunta; făcu stânga 'mprejur, se duse să rogăsească pe tovarăşii lui.

Grander şi Maryland, de departe îl vedeau vorbind cu aprindere.

Ali se înapoiă:

— Dacă e vorba să se regăsească tânăra noastră stăpână, toţi te vor urma, declară el.

Atunci Grander înţelese câtă vază îşi căpătase Jana în aceste suflete primitive, cât de mult ştiuse să se facă iubită prin drăgălăşia, prin puterea farmecului ei firesc.

— Ei bine, atunci spuse el, mulţumeşte-le. Vom avea nevoie de toţi.

Dar vesteşte-i: Să nu mai înceapă acum cu Kom-Zu!... Va trebui, pe cât cred, să ne batem: să nu se mai întâmple codeli şi dezertări.

— Nici-o grijă, Stăpâne. Garantez eu. Uită-te numai la ei.

Intr'adevăr, oamenii grupaţi în jurul focurilor trăseseră dela brâu care un cuţit, care un revolver vechi; îşi cercau armele. Se pregăteau de încăerare. Un suflu de mare avânt trecea peste tabără.

Maryland era stălucitor de mulţumire... Era ca acei cai de rasă care adulmecă atmosfera bătăliilor şi pe care îi simţi dornici să se arunce în vârtejul luptei.

— Să căutăm a găsi unele urme hotărî el.

Ali acum împărţea ordine, sfaturi. Oamenii se răsfirară în căutare. Cu simţurile lor speciale de fiinţe mai apropiate de natură, băştinaşii puteau fi mai destoinici decât Europenii ca să descopere semnele care să-i arunce pe urma dispărutei.

Nici nu le trebui mult. Repede deteră de întipăriri de paşi.

Maryland şi Grander chemaţi, le examinară.

Când ridicară fruntea avea faţa întunecată; printre întipăriturile acestea, cele mai multe de picioare desculţe, era un şir care-i intriga: erau de pantofi femeieşti. In privinţa asta nu încăpea nicio îndoială.

Maryland dete fuga la cortul fiicei sale, îi verifică garderoba:

— Când au răpit-o, nu era îmbrăcată, spuse el. Deci nu poate fi ea.

Nici n'avură vreme să se gândească. Ali venea fuga arătând un văl de mătase.

— Am găsit asta la intrarea în subterană.

Arthur Grander exclamă :

— Il recunosc: e al Janei.

Alergă spre cavou, ceru să i se arate locul unde se descoperise vălul.

Acesta era agăţat între două stânci, când îl zărise Ali. Răpitorii, fără 'ndoială nu observaseră această pierdere.

— Spre subterană! mormăi Maryland, pe gânduri, frământând idei înebunitoare.

Grander strigă:

— Nu mă înşelam. Exista un gang pe care nu l-am descoperit ieri. Inainte.

Ceata se afundă în hrubă. Inaintau în bună rânduială. De data asta şi oamenii

echipajului luau parte la cercetări. Nu mai lucrau acum în silă, nici vorbă de aşa ceva. Doreau cu orice preţ să regăsească pe tânăra lor stăpână.

In felul acesta ajunseră până la gura puţului.

In lumina torţelor electrice studiară marginile lui. Pe pământ deteră din nou de întipăririle pantofilor de femeie.

Ali sta îngenunchiat; rămânea nemişcat, mirosind aerul cu mare uşurinţă. Insfârşit conchise:

— Au coborît aici.

— Cum? se miră lordul Grander. Nu e nici rampă nici scară.

— Au coborît aici, stărui egipteanul. Tot lumina cu torţa puţul, doar o găsi vreun semn.

Maryland îngenuchia lângă el.

— Dece spui că au trecut prin puţ?

— Miroase, spuse simplu băştinaşul.

Dar cum celălalt se uita tot fără să se dumirească, el explică:

— Adu-ţi aminte de mirosul de ieri...

Maryland, cât ai clipi, îşi aminti de ciudata mireasmă de ieri, care-i năpădise. Azi abea se mai simţea o urmă vagă.

Ali urmă:

— Ieri era o comunicaţie cu o cameră, cu o încăpere secretă; acum ea e închisă.

Egipteanul trebuie că avea dreptate. Se puseră deci pe chibzuit.

Insfârşit deslegarea li se arăta, era aşa de simplă că nu se gândiseră la ea.

In bolta hrubei, destul de înaltă în lo-

cul acela, descoperiră un fel de belciug grosolan.

Grander îşi stăpâni un gest, de triumf, totdeodată şi de părere de rău că nu-i dase asta prin cap mai 'nainte.

— Inelul acesta era folosit pe vremuri ca scripete; se petrecea prin el frânghia menită să coboare în puţ coşciugul şi tot ce mai trebuia pentru împodobirea sălii mortuare.

— Da, complectă Maryland, şi adversarii noştri trebue să fi profitat de noaptea asta ca să se introducă în puţ.

— In orice caz prin vreun mijloc oarecare au coborît. Să-i imităm.

Fură aduse otgoane; bătură un par în pământ de care legară frânghiile.

Maryland propuse înţelepţeşte, ca să coboare unul câte unul pe rând, şi câte doi.

Puse deci să fie lăsat în jos odată cu ginerele său.

Mai înainte şi unul şi altul îşi controlaseră funcţionarea armelor, reînoiseră bateriile torţelor lor electrice.

— Dacă găsim, comandă lord Grander, Ali ne va urma cu trei oameni. Ceilalţi vor rămânea aici, ca să ocrotească retragerea noastră, în caz de nereuşită.

Incepu coborîrea. Unul lângă altul cei doi Englezi lunecau spre prăpastie. Se lăsau încet, neîncetând să inspecteze într'una pereţii cu lămpile lor, încredinţându-se că nu există nicio deschizătură la-

terală prin care răpitorii să fi putut dispare.

Pereții puțului, mai întâi cioppliți grosolan în stâncă, și de care riscau în fiecare clipă să se rănească, deveniră mai netezi.

Deodată nu mai găsiră înaintea lor decât golul. Diametrul puțului se lărgise foarte mult.

Maryland bodogăni, dar indispoziția lui se potoli numaidecât căci în lumina lămpilor desluşiră pe pereții, aci linşi, zidiți, desene, hieroglife.

Incetinind încă și mai mult coborîrea lor, cei doi oameni se străduiau să găsească o deschizătură.

Lord Grander se gândi cu drept cuvânt că intrarea subteranei trebue să fie arătată prin hieroglife; se puse deci să le citească și să le tălmăcească.

Insfârşit scăpă o exclamație de triumf.

— Acolo! arăta el.

Lumina făcliei lui făcu să lucească o gigantică statue a zeiței Kom-Zu, sculptată în perete. Parcă ieşea din zid, amenințând cu ochii ei de piatră pe îndrăznețul care s'ar apropia.

Cum să ajungă la ea, admițând că nu se înşela? prin poziția lor, a frânghiilor se găseau la mai mulți metri de închizătură.

Maryland propuse:

— Dacă mă laşi să alunec în fundul puțului, eu aş putea să trag frânghia care te susține către perete.

— Nu cumva să faci asta, recomandă tânărul lord. E probabil, dacă nu mă înşel, că statuia trebue să se învârtească pe soclul ei şi să se abată astupând cu totul puţul.

— Atunci? întrebă bătrânul Englez.

— Nu ne rămâne decât o soluţie: să încercăm s'ajungem peretele cu propriile noastre mijloace.

Luând-o înainte, se sili să dea frânghiei care-l susţinea o mişcare legănată.

Primejdioasă gimnastică. Frânghiile se puteau roade frecându-se de marginile de mai sus ale puţului. Ei înşişi puteau fi apucaţi de-o ameţeală şi să se rostogolească în hău.

Totuşi nu se codeau să se ajute unul pe altul. Mişcarea de pendulă se lărgea din clipă în clipă; se apropiau de perete...

In lumina jucăuşă a torţelor ai fi zis că uriaşa statuie se însufleţea, că ochii ei svârleau scântei.

Vor reuşi oare?

Ce catastrofă nu riscau ei să deslănţuie când va atinge pe Kom-Zu, zeiţa sfântă şi răzbunătoare?

Maryland ajunsese cel dintâi să atingă peretele; unghiile lui încercară să se încleşteze de pietre, dar alunecară peste luciul lor. Iar porni în mişcarea lui de oscilatie.

Odată, de două ori el reîncepu acest manej. Insfârşit reuşi. Se agăţase de di-

scul de piatră sculptată deasupra capului Zeiței.

Se încleștă de el, dar greutatea îl trăgea îndărăt.

Atunci se produsese un duduit, un hodorogit de fier. Cu o încetineală greoaie statuia se apleca înainte.

Maryland abia avu timp să dea drumul. Și cu disperare se săltă cât putu în puterea pumnilor, ca să evite să fie strivit.

Lordul Grander îl imitase. Statuia își termina mișcarea de aplecare. Ea se găsi în curând culcată orizontal, formând astfel o platformă care astupa hermetic puțul.

Cei doi Englezi puseră pe ea picioarele, cu băgare de seamă întâi. Nimic nu se clintea.

Atunci deteră semnalul convenit.

Ali și trei oameni întreprinseră la rândul lor coborîrea. Se găsiră astfel șase inși la intrarea subteranei pe care căderea statuii o lăsase descoperită în dosul ei.

Din nou îi podidi mirosul simțit ieri.

— Haidem! porunci Grander.

El o porni cel dintâi pe gangul ce se ivise.

Aici, lucrul vechilor artiști apare în toată frumusețea sa, desenuri ciudate, minunate, o frescă splendidă zugrăvind viața lui Tut-Ank-Amru, faraonul înmormântat în inima muntelui.

Coborau cu toată băgarea de seamă pe acest culoar în pantă, încredinţându-se la fiecare pas dacă nicio trapă, nicio capcană nu venea să se abată asupra lor sau să-i facă să dispară în vreo nouă prăpastie.

In felul acesta ajunseră în întâia sală.

Pe nişte mese aşezate în centru şi dealungul pereţilor, erau puse daruri, destinate să îmbuneze mânia zeilor; mai erau şi mâncări pentru hrana mortului în timpul călătoriei lui dela pământ în sălaşele cereşti.

Iar nişte statui de zei egipteni aşezate în cele patru unghiuri, păreau a veghea la intrarea mormântului.

Drept în faţa gangului era o deschizătură. Se îndreptase cu hotărîre spre ea şi descoperi o a doua sală de proporţii mai vaste.

In ea se aflau mai multe sarcofage. Le ridicară capacele, făcând să se ivească mumii de animale, animalele casnice ale răposatului.

In inima sălii se găseau un car de o bogăţie de neînchipuit: numai tăblii de aur, pietre preţioase bătute în metal: carul lui Tut-Ank-Amru.

Podeaua sălii era în mozaic; aşa că nu era cu putinţă să deosebeşti pe ea întipărituri de paşi.

Căci un gând chinuitor nu-i părăsea : Jana!... Ce devenise?... Unde vor fi dus-o?...

In felul acesta străbătură mai multe

săli înainte de a ajunge la mormântul faraonului.

Camera mortuară era de proporţii şi mai vaste decât toate încăperile văzute până aci.

De jur împrejur străjuiau douăzeci de statui ale zeiţei Kom-Zu în poziţii diferite, inspirate de cele ale lunii în timpul ciclului ei.

Toate erau cu faţa spre centru unde se înălţa un enorm podium la a cărui suprafaţă superioară ajungeai pe cinci trepte de marmoră rară.

Sus pe acest catafalc era sarcofagul lui Tut-Ank-Amru. O lucrare de artă admirabilă, îmbogăţită cu sculpturi uimitoare suflate în aur.

— Jana, unde eşti?... gemu lordul Grander, privind în toate părţile sălii cu desperare. Oare meritase să lupte ca să ajungă în aceste locuri tăinuite pentru a se lovi de această duşmănie cruntă şi şi mută?...

Ali şi ai săi cercetară, pipăiră de jur împrejur pereţii imensei săli mortuare. Nicăeri vreo deschizătură nu se ivea. Nicio urmă nu arăta că ar exista vreun mecanism secret care ar fi îngăduit ieşirea din acest hypogeu.

— Unde erau dar răpitorii? Unde era aceea pe care o răpiseră?

John Maryland rămăsese singur în centrul imensei încăperi. Vedea lămpile electrice ale însoţitorilor lui descriind cercuri, umblând dela o statue la alta, ex-

plorând pereţii. Auzea ciocăniturile uneltelor lor că răsunau mereu la fel, arătând că niciun gol nu se ascundea în dos.

Se aşezase pe piedestalul sarcofagului. O ispită de curiozitate îl făcu să lucreze. Intru cât tot răsbise până 'n locurile astea, să privească cel puţin chipul faraonului care, indirect, îi târîră în această groaznică situaţie.

Se ridică încet, urcă treptele de marmoră. Sarcofagul era închis cu un capac. Cu greu ridică lespedea şi îndreptă spre interiorul cosciugului torţa lui electrică.

Scăpă un geamăt răguşit şi se prăbuşi, scăpând capacul de piatră care recăzu cu un sgomot surd ca acela al unei lespezi pe un mormânt.

Lordul Grander se găsea la celalt capăt al sălii când auzi strigătul dureros al socrului său urmat de căderea capacului.

Speriat, se repezi, cu torţa ridicată înaintea lui.

Ajunse astfel în câteva salturi la sarcofag; îi urcă treptele, se aplecă asupra bătrânului Englez, ale cărui buze bolboroseau:

— Acolo... acolo... ea!...

— Ce... ce spui?... Ai văzut-o?...

— Jana, murmura Maryland.

Inima tânărului lord bătea să se spargă; ar fi vrut să smulgă cuvintele din gura lui Maryland, dar bătrânul, vădit, nu era în stare să se desmeticească, să vorbească.

Reuşi totuşi să se ridice într'un cot, degetele i se agăţară de cosciug, părând

a arăta capacul, în timp ce repeta bâlbâind:

— Acolo... înăuntru...

Grander sări drept; cu amândouă mâinile apucă lespedea sicriului antic, şi-l dete deoparte. Lucrase cu atâta aprindere, că greul capac îi scăpă, alunecă, se prăbuşi pe soclul sarcofagului, sărind apoi din treaptă în treaptă.

Cei patru băştinaşi, îngheţaţi de groază, rămaseră stană, neînstare să biruie atmosfera de teroare, simţământul de păcat şi nelegiuire care stăpânea în această vastă sală.

Lordul Grander înşfăcase iar torţa lui pe care o depusese un moment pentru a-şi executa manevra.

O îndreptă înăuntrul sarcofagului, spre Tut-Ank-Amru.

Şi, la rândul lui, un strigăt de oroare îi scăpă.

Căci, înăuntru, ceeace vedea nu era corpul, nu chipul mumificat al faraonului, ci corpul fermecător, chipul pur şi dulce al Janei, al Janei lui, al femeii lui adorate şi pierdute !

Jana !

Lordul Grander căzuse în genunchi lângă sarcofag. Jana pe care o iubea atâta, Jana pe care o jertfise în mod prostesc pasiunii lui pentru Egiptul mort, Jana care murea din pricina asta, victimă a misterioşilor, crunţilor, atot-puternicilor răpitori!...

Pentru lordul Grander îndoială nu mai încăpea: tânăra lui soţie era moartă. Printr'un rafinament ciudat, ucigaşii îi transportaseră cadavrul şi îl depuseseră în sarcofag, chiar acolo unde trebuia să se odihnească Tut-Ank-Amru.

De ce motive ascultaseră făcând aceasta ? Indeplineau ei un vechi rit ? Concurenţii lui Grander intraseră ei în hypogeu înaintea tânărului lord şi găsind sarcofagul gol voiseră ei să îmblânzească printr'o jertfă mânia faraonului? Sau să fi fost numai un rafinament de răzbunare împotriva lui Grander?

Ş'apoi, ce însemnătate aveau acum motivele?... Faptul era fapt. Jana era moartă, ucisă din vina lui.

N'avea să mai auză vocea ei voioasă, viaţa lui nu se va mai desfăşura alături de luminoasa lui aleasă, atât de curajoasă, de veselă, tovarăşă viselor lui.... Moartă !... Cuvântul acesta sună în ure-

chile lui ca un clopot de prohodire: Moartă!...

— Nu-i adevărat!

Vocea lui Maryland isbucni speriând tăcerea mormântală a hypogeului. El se revolta contra evidenței; refuza să creadă ochilor lui.

— Nu-i adevărat!...

Nu, fiica lui nu putea fi moartă; atâta viață luminoasă nu se putea să se fi stins. Nu era oare el de vină, el, Maryland?... Dacă veghea mai bine în timpul primei nopți de campament, ar fi prins pe adversar, l-ar fi împiedicat în acțiunea lui criminală de după aceea.

Lord Grander în vremea asta se ridicase. Sta în picioare în fața sarcofagului. Cu lumina tremurătoare a torței electrice lumina fața frumoasă atât de iubită.

Jana părea că doarme; trăsăturile feții îi erau odihnite, calme. Ii atinse ușor obrazul cu degetele; ceeace fusese gest inconștient, ultimă mângâere oarecum, deveni cercetare mai stăruitoare. Se întoarse către socru-său.

— Dar bine... ce... îngână el.

Nu era în stare să exprime ciudata impresie simțită de el; s'ar fi zis că Jana nu era moartă. Și totuși... obrazul îi era rece; dar nu avea acea răceală cadaverică atât de impresionantă; carnea părea a-și fi conservat viața...

Readunându-și mințile, tânărul lord reuși, în cuvinte întretăiate, să spună lui Maryland ceeace i se năzărea.

Se aplecară amândoi cu înfrigurare, smulgând bandeletele care înfăşurau corpul tinerei femei. Căci fioroşii criminali strânseseră tare bentiţele rituale de pânză, întocmai ca la mumii, în jurul Janei aşa cum o răpiseră; pe ea mai purta uşoara ei pijama de mătase.

Grander apucă braţul tinerei soţii, care deşi era rece nu opunea de fel acea înţepeneală a morţii la mişcările ce făcea lordul cu el!

Ii pipăi pulsul. Nu bătea deloc.

Ii lăsă mâna, braţul recăzu mlădios lângă corp.

Atunci Grander se aplecă, lipindu-şi urechea de pieptul femeii adorate. Inima nu svâcnea între coaste.

Impresionantă examinare în tăcerea mormântală a acestui hypogeu, în mijlocul acestei întunecimi dese din adâncicimea pământului.

— Vai! suspină Maryland. Totul e în zadar.

Lordul Grander trebuie să fi avut acelaş sentiment, căci înălţă din umeri, îşi strecură braţul sub corpul fermecător şi, cu o sforţare, îl scoase din coşciugul secular.

Cu jalea în suflete, cortegiul reluă calea spre ieşire. Nici unii nici alţii nu dăruiau o privire mumiilor îngrămădite în sălile cavoului.

Cât de departe era acum de preocupările lor, Tut-Ank-Amru!

Cât despre băstinaşi, măcar că nu sco-

teau nici o vorbă, li se ghicea din atitudini întristarea: Zeița Kom-Zu se răsbunase.

Ajunseră la locul unde culoarul acela în pantă ajungea la puț, peste care monstruoasa statuie mișcătoare forma un pod de trecere.

Repede înjghebară un sistem de macara care îngădui să se ridice în sus corpul Janei până la gura din afară.

Acolo, alcătuiră o targă și, cu inimele amărîte, toți părăsiră hypogeul.

Căutările acestea ținuseră multe ceasuri. Se făcuse noapte.

Inconjurată de lumina torțelor, Jana fu readusă la cortul ei, lungită pe patul ei de unde răpitorii o ridicaseră în puterea nopții.

John și ginerele său ședeau muți deoparte și de alta a patului ei.

Deodată Maryland exclamă:

— In ce chip au omorît-o, nemernicii?

Aruncă deoparte cearșaful cu care acoperiseră pe fiica lui, deschise apoi pijamaua. Pe corp nicio urmă de rănire.

Cei doi bărbați se priviră uluiți.

Grander se apleca, apucă brațul femeii lui. Pe pielea albă, în dreptul unei vine, o mică pată de sânge; o arătă tatălui, rostind acest singur cuvânt:

— Otravă.

Da, așa trebuia să fie; după răpire mizerabilii duseseră pe Jana neînsuflețită în hruba hypogeului; acolo îi injectaseră în vine una din acele otrăvuri vio-

lente şi misterioase pe care le cunoşteau cei vechi.

Traseră iar în sus pânza, acoperind adorabilul corp gol al acelcia care fusese totul pentru ei, şi se cufundară iar în doliul sufletelor lor.

Orele treceau, nimeni nu se mai gândea să facă de sentinelă afară. Ce le mai păsa de-acuma!

Dealtfel adversarii triumfaseră pe toată linia. Işi dădeau desigur seama că nimeni nu se mai preocupa de Tut-Ank-Amru; dimineaţa, caravana va porni înapoi spre Luxor, spre Cairo. Niciodată de acuma 'ncolo nu se va mai auzi vorbindu-se de lordul Grander şi de tovarăşii săi.

Pela miezul nopţii, Grander se ridică; aruncă o privire spre Maryland; bietul bătrân, doborît de atâta oboseală, de atâta suferinţă, aţipise. Capul îi alunecase până la pat, şi odihnea astfel, cu părul resfirat atingând mâna moartei.

Tânărul lord avu un zâmbet înduioşat. Se aplecă, puse buzele pe fruntea Janei; din nou avu acea impresie bizară; în loc să fie de ghiaţă pielea rămânea rece, desigur, dar fără să dea acea senzaţie de pergament caracteristică morţii.

El se scutură: iluzie!... iluzie deşartă!...

Ieşi din cort. Noaptea era deasă. Zeiţa beznelor, Kom-Zu, luna misterioasă pe care totdeauna au adorat-o popoarele primitive, se ascundea.

Lordul Grander mergea cu paşi înceţi,

lunatici. Mergea fără ţintă anumită, dus de voia întâmplării, ca un vas lipsit de comandant.

Fără să-şi dea seama, ieşise astfel din cuprinsul lagărului.

Un fel de impulsie îl mâna să meargă mai mult într'o parte decât într'alta. Paşii îl duseră spre intrarea subteranei.

Se aşeză pe un bolovan de stâncă care astupa pe jumătate trecerea, rămăşiţă din năruitura întâmplată ieri.

Ieri!... I se părea că trăise de atunci zile şi zile, săptămâni chiar. Şi nu erau doar decât treizeci şi şase de ore decând se găsea în hipogeu alături cu Jana şi când culoarul fusese astupat de o năruire misterioasă.

Atâtea evenimente de-atunci, înapoierea în tabără, noaptea, răpirea din cort, cercetările în interiorul hrubei, coborârea în puţ, hypogeul şi drept culme.. această sinistră şi dramatică descoperire din cosciug!...

Deodată Grander tresări; nervii lui erau excitaţi bolnăvicios, sensibilitatea lui era extremă; în stare normală n'ar fi dat atenţie desigur fenomenului:

In momentul acela, în noaptea calmă nestrăbătută de nicio suflare de vânt, mireasma simţită în ajun în interiorul subteranei veni iar până la el.

Parfumul acesta îi amintea atâtea lucruri, că sări în picioare. Il apucase o dorinţă nebună să ţipe, ca acei câini care urlă noaptea de pierderea stăpânului lor.

El pentru Jana îi venea să răcnească de durere.

Cu o sforţare violentă a voinţii reuşi să-şi revie; se sili să gândească.

Işi zicea:

„Pentruca mirosul acesta să răsbată până la mine, trebue să se fi produs subpământ un fenomen nou. La prima noastră vizită am simţit mirosul; la a doua venire, când căutam pe scumpa mea Jana, parfumul dispăruse".

Işi amintea fiece amănunt al fenomenului. Dupăce reuşiseră să facă să se desprindă şi să se culce peste puţ, statuia lui Kom-Zu ce astupa intrarea secretă spre camerele mortuare, ei simţiseră din nou parfumul ciudat.

Mireasmă specială a cavoului mortuar, provenind fără îndoială dela mirodeniile rare depuse dinaintea statuilor de către aceia care, de mai bine de patruzeci de veacuri împodobiseră ultima locuinţă a faraonului.

Totuşi... Un gând nu dădea pace acum lordului Grander. Işi amintea: în prima sală a hypogeului parfumul exista încă; pe măsură ce înaintaseră din sală 'n sală, mirosul acesta descreştea, pentru a se simţi iarăş tare în sala cosciugului.

Cum se făcea că acum mirosea atât de puternic? Ce se petrecuse aşadar în subterană, în puţ, în hypogeu, care să fi modificat atmosfera?...

Trebuia oare să admită că?...

Sări în picioare. Ideia îl isbea cu violenţă: adversarii, acei care îndrăzniseră să-i atace femeia, să fi rămas ei prin apropiere? Se găseau cumva în momentul acesta în subterană? Sau poate chiar se ţinuseră ascunşi acolo în timpul cercetărilor lui Grander şi ale tovarăşilor săi?

Cine ştie dacă nu exista o uşă secretă pe care el nu fusese în stare s'o descopere?

Răzbunare!...

Strânse pumnii; cum ar fi vrut să se afle faţă 'n faţă cu vrăjmaşul, cu acel vrăjmaş căruia el încă nu-i dăduse un chip hotărît, dar care i se întruchipa acum în spirit sub trăsăturile lui Medinet-Paşa.

De când cu groaznica descoperire a Janei închisă în sarcofag, uitase de adversari.

Dar ei rămăseseră în străfundul sufletului lui, acum se gândea la ei, la Medinet-Paşa, la oamenii care trebue că-l ajutau în întreprinderea lui, la fiinţa necunoscută care prezidase la răpirea Janei, acest necunoscut care lăsa întipărituri de pantofi de femeie.

Nu mai stătu la cumpănă. Cu pas dârz se îndreptă spre intrare, şi o luă înainte.

Mirosul venia tot mai puternic, enervant de tare, săcâitor; părea a se lipi de el, aproape să-l înece; devenea de nerespirat mai ales prin amintirile ce trezea, a ceasurilor crude trăite în căutarea mult iubitei.

Cu toate astea păşea înainte. Sentimentul primejdiei nu-l atingea măcar; dimpotrivă, se gândea că va trebui poate să se bată, să pedepsească, să răsbune pe moartă.

Atunci scoase revolverul din buzunar, îi verifică încărcătura. Intr'un toc de piele avea două încărcătoare de schimb, aşa că în total făceau douăzeci şi şapte de focuri de tras.

Dacă întâlnea pe adversari, apoi nu avea să le meargă bine.

Ajunse la gura puţului. Se aplecă, dar numaidecât se aruncă înapoi.

Vorbeau mai multe persoane; fireşte cu glas scăzut, totuşi, bolta puţului făcând ca o cutie de rezonanţă, toate cuvintele lor ajungeau la urechile lordului Grander.

El se aplecă din nou, căutând să pătrundă întunecimea.

Tot căscând ochii stăruitor, ajunse la încredinţarea că o lumină era aprinsă undeva în puţ; o localiză fără greutate: venea din punctul unde se găsea statuia gigantică a lui Kom-Zu, de unde începea gangul în pantă ducând spre hypogeu.

Lordul Grander trăgea cu urechea. Mai multe voci vorbeau.

— Orice primejdie e acum înlăturată, spunea o voce.

El îşi încleştă pumnii cu furie; limba folosită era a Egiptului antic, aceea de care se serveau, cu trei ani mai nainte în templul din Karnak într'o noapte cu lu-

nă, în umbra statuilor, Medinet Paşa, Bu Sakkara şi un necunoscut.

— Nu, întâmpină o a doua voce, nu cunoaşteţi pe lordul Grander. El nu e omul care să părăsească o întreprindere pentru asta!

Şi de data asta, fără greşală posibilă, tânărul Englez recunoscu vocea vechiului său adversar Medinet-Paşa.

Aşadar se aflau acum faţă 'n faţă. Căci Grander se îndărătnicea în hotărîrea lui: avea să se răsbune pe răpitorii criminali.

In clipa aceea o a treia voce reluă:

— Trebue să aşteptăm înainte de a lua o hotărîre. Ei ce fac acum?

Vocea era dulce caldă; mlădierile ei ca de cântec îi îngăduiau să spună lucrurile cele mai crude fără emoţie aparentă.

Intâiul care vorbise răspunse:

— Stau pe lângă femeie.

— Şi ea?

Odihneşte în braţele lui Kom-Zu, atotputernica.

Urmă un şir de invocări ale zeiţei nopţii; era al treilea vorbitor care le rostea ca o rugăciune, în ton de litanie.

Insfârşit acesta tăcu şi întrebă:

— Inţepătura?

— Indestulătoare.

Lordul Grander se cutremura; ce însemnau aceste cuvinte? Ce sens misterios şi teribil se subînţelegea în aceste cuvinte?

Dar glasul lui Medinet-Paşa se înălţa, şi o notă de mânie vibra n el:

— Greşală! N'am să încetez s'o repet iar şi iar: nu pe ea trebuia s'o lovim.

— Mânia este în inima ta şi te rătăceşte... căci un alt simţimânt te călăuzeşte, o, frate al meu...

Se făcu o lungă tăcere înainte ca Medinet-Paşa să întrebe:

— Ce vrei să spui?

— Tu m'ai înţeles de mult, răspunse vocea cântătoare.

Şi din nou domni tăcerea, pe care Medinet o rupse pentru a întreba:

— Ce trebue să facem acum?

— Să aşteptăm. Aşa vrea Kom-Zu.

Discuţia risca să se lungească. Lordul Grander ştia destul, ca să lucreze.

Cum? Căuta în zadar mijlocul ca să ajungă până la podeţul format de statuia răsturnată, care nu fusese ridicată la locul ei. Adversarii se simţeau pe semne destul de tari ca să nu se mai teamă de vreo revenire a Englezilor.

Tânărul lord cumpăni la repezeală; pipăia în buzunar lampa electrică de care nu se despărţise după expediţia în subterană.

S'o aprindă? Nu se putea. Cel mai slab licăr ar fi trădat prezenţa lui.

Amintirile lui însă erau destul de tari încă pentru a-l călăuzi. Işi aducea aminte că frânghiile aruncate în puţ fuseseră scoase după ce urcaseră corpul Janei.

Nu avea decât să dea de ele.

Ingenunchiă; în poziţia asta plimbă încet mâna pe marginea puţului până ce simţi asprimea cânepei.

I se duse gândul o clipă la tovarăşa lui. Trebuia oare să cheme pe Maryland, pe Ali, să caute ajutor?

Nu. Nu era timp de pierdut. Şi dacă exista un risc, trebuia să-l suporte singur.

Apucând un otgon, se lăsă cu hotărîre în gol.

7

Pe măsură ce lordul Grander cobora mai adânc înăuntrul puţului, prindea mai lămurit vocile duşmanilor săi.

Recunoştea tot mai sigur glasul lui Médinet-Paşa. Glasul celalt era al lui Bu-Sakkara, băştinaşul care acum câţiva ani în templul din Karnak propusese expediţia la mormântul lui Tut-Ank-Amru.

Grander ajunse la podul format de statuia culcată. Execută câteva mişcări de gimnastică pentru a-şi mlădia muşchii, a-şi reda elasticitatea braţelor amorţite de scoborîrea repede. Apoi se îndreptă spre intrarea subteranei.

O lumină jucătoare se vedea prin gang. Cu băgare de seamă exploratorul aruncă o privire spre înăuntru; nici o primejdie nu se arătă pentru moment.

Porni dar. Işi înfundase mâna dreaptă în buzunar; degetele lui strângeau revolverul, gata să tragă.

Subterana — cititorul îşi aminteşte desigur — ducea în pantă lină la prima sală a hypogeului.

Aproape îndată Grander se opri surprins dinaintea unei statui de Kom-Zu, aşezată într'o firidă, în faţa acestui chip în piatră se afla un fel de opaiţ plin cu ulei; un fitil muiat în ea fusese aprins.

La lumina acestei lămpi mersul era mai lesnicios; şi tânărul lord respirând

constată că din ce înainta, mai tare devenea mireasma aceea specială.

In ajun, îşi amintia el, mirosul exista abia în întâia sală.

Merse şi mai cu fereală. In momentul când era să pătrundă în sala următoare, aceea care conţinea darurile de împăcare a Zeiţei, descoperi uşa secretă.

Ii scăpă o mişcare de mânie; în ajun în graba de a străbate hypogeul spre a regăsi pe aceea pe care o căutau, el lăsase neobservat un amănunt de mare însemnătate.

Cele patru statui ale lui Kom-Zu, situate în prima sală, purtau, precum am spus, discul lunar deasupra capului de câine reprezentând pe Zeiţă. Dar aceste discuri trebuiau să fie aranjate după ordinea fazelor lunei de către cel ce voia ca deschiderea uşei secrete să se opereze.

Şi din chiar această uşă secretă năvăleau undele de parfum.

Grander se apropiă tiptil, lipindu-se de zid.

De-acolo se începea un nou gang; pornea din primul formând cu el un unghiu drept perfect. Pe pereţi erau gravate hyeroglife.

Lord Grander aruncându-şi ochii într'acolo şi citind numai câteva din aceste semne înţelese toată şiretenia ce condusese construcţia mormântului.

Temându-se de jefuitor, faraonul Tut-Ank-Amru nu şovăise să puie să se sape în munte două hypogee, — unul, cel vi-

zitat de Grander şi tovarăşii săi, nu era decât de formă; celalt, adevăratul, conţinea rămăşiţele suveranului.

Lordul Grander înainta încet. Avea o impresie curioasă, i se părea a cunoaşte locurile pe care le străbătea. Brusc pricepu: hypogeul acesta fusese construit după acelaş plan ca şi cel fals.

Deodată se aruncă înapoi; ajunsese în prima sală, aceea care cuprindea darurile aduse prinos zeilor. Acolo văzu şezând vrăjmaşii, care pe câte-o mobilă, care chiar pe podea.

Dacă nu s'ar fi retras iute, l-ar fi descoperit.

Lipit de zid, sta neclintit, ţinându-şi răsuflarea. Era sigur că nu se înşela: trei inşi se aflau în încăpere.

Cum să-i atace cu oarecare şanse de isbândă?

Dacă lordul Grander ar fi avut toată obişnuita lui limpezime de minte, ar fi lucrat mai puţin pripit. Din nefericire pentru el, amintirea Janei îl izbi în clipa aceea cu toată grozăvia ei, revăzu faţa frumoasă, corpul ei înfăşurat în bentiţele mortuare şi culcat în falsul sarcofag.

Uită deci tot şi se năpusti:

— Sus mâinile!...

Efectul surprizei fu totuşi aşa cum îl aşteptase.

Doi din adversari săriră în sus uluiţi. Unul din ei, un negru din Sudan căscă gura cu o expresie tâmpă. Al doilea se stăpâni repede, sfidând doar cu un zâmbet viclean. Cât despre cel de-al treilea

personaj, nu avu decât un gest, acela de a-şi trage iar pe faţă vălul alb care-l înfăşura dela cap pân'la picioare, aşa că nu i se mai întrezărea decât privirea filtrată printre cutele valului.

O torţă aprinsă lumina această scenă. Stăpâni un moment de tăcere. Grander râse nervos:

— Ei, domnilor! Ce spuneţi acum?

— Jocul n'a fost prost, răspunse unul din cei trei, Medinet-Paşa în persoană, al cărui zâmbet se accentua.

Negrul dimpotrivă se pregătea să se năpustească.

Vocea care-i păruse lui Grander că avea un accent cântător porunci în dialectul întrebuinţat şi mai nainte:

Pace, Sakkara.

Şi, ca un câine bine dresat, negrul se înclină, descleştându-şi pumnii încordaţi pentru atac.

— Cred că situaţia e acum schimbată, zise Grander batjocoritor.

— Ce voeşti? întrebă necunoscutul voalat.

— Ştii că ai îndrăzneală?... Mi-aţi ucis femeia, şi mă întrebaţi ce vreau?...

Tânărul lord înaintă fără a coborî revolverul pe care-l ţinea mereu îndreptat în direcţia necunoscutului.

In clipa aceea săvârşi o mică nesocotinţă care avea să-i fie fatală: aplecă numai un pic ochii, dar privirea îi fu atrasă de vârful piciorului persoanei necunoscute ieşit puţintel de sub văl. Numaide-

cât descoperi că ființa voalată purta încălțăminte femeiești.

O femeie!... Era o femeie aceea care părea a fi șefa acestui grup sinistru?... Ea să fi condus așadar răpirea Janei?.. ca, pe care Maryland o zărise în timpul primei lui nopți de veghe?..

El o privi pătrunzător, atât cât îi permitea vălul. Și iată că resimți o impresie de toropeală; ochii necunoscutei nu părăseau pe ai lui. Se gândi: „să mă apăr!.. să lupt împotriva dominației ei! să nu mă supun!"

Işi aduse aminte de aventura socrului său, de părerea lui Maryland care atribuia necunoscutei o putere hipnotică.

Lăsă fără voe brațul în jos. Şi Bu-Sakkara intră în acțiune. Cu un salt de fiară se năpusti asupra tânărului lord.

Femeia întoarse privirea. Grander își reveni în fire, dar prea târziu. Nu mai putu decât să se sbată în brațele care-l încleștau. In zadar. Negrul era incomparabil mai tare.

Grander se clătină, pe jumătate înăbușit, și-și pierdu cunoștința.

8.

Când Grander își reveni în simțire, se afla într'un întuneric desăvârșit. Mișcă brațele, picioarele și constată cu plăcere că inamicii lui nu se gândiseră să-l lege. Se afla pe o podea de lespezi; îndată își dete seama că trebue să fi fost închis în vreo sală a hypogeului. Se ridică, bâjbâind cu mâinile înainte, întocmai ca un orb.

Apoi își pipăi buzunarele.

Nu se gândiseră să-i ia și lampa de buzunar deși îl dezarmaseră.

Apăsând butonul lămpii cercetă împrejur, recunoscu îndată a doua sală a mormântului, aceea care cuprindea mobilierul defunctului și unde se afla carul lui Tut-Ank-Amru.

Cele două deschizături, care, normal, ar fi trebuit să existe, erau acum închise.

Grander îşi aminti totuşi unde trebue să le fie locul.

Se apropiă deci de zid, îi examină cu atenţie picturile; însfârşit descoperi o aproape nesimţită întrerupere, o linie subţire care se confunda cu desenele, dar care trăda oarecum deschizătura.

Studiă pe îndelete locurile. Era prizonier deabinelea. Dacă adversarilor lui le-ar fi convenit asta, el n'ar fi ieşit viu din mormântul acesta.

Maryland? Când bătrânul îşi va da seama de dispariţia lui, va hotărî, nici vorbă, să-l caute, dar va descoperi el gangul ascuns al adevăratului hypogeu?

Era mai mult ca probabil că Medinet-Paşa, Bu-Sakkara şi femeia necunoscută părăsiseră subterana punând iar totul la loc, fără de urmă.

Lordul Grander nu era omul care să se lase abătut de-o asemenea perspectivă. De altfel ce-i mai păsa de moarte?

Pierduse fiinţa cea mai iubită, pe Jana; dacă murea şi el, era sigur că o va revedea.

Totuşi un gând îl îndârjea să lupte: voia să se răzbune împotriva vrăjmaşilor săi.

Acuma, că era sigur de identitatea lor,

că se regăsise faţă în faţă cu Medinet-Paşa, trebuia să-l facă să plătească moartea Janei.

Tânărul arheolog veni deci liniştit până în centrul sălii; se aşeză pe carul faraonic, îşi stinse torţa electrică pentru a economisi din baterie şi începu să chibzuiască.

O primă constatare se impunea: avea de-aface cu inamici hotărîţi. Mijloacele violente întrebuinţate de ei dovedeau asta. Medinet-Paşa? Ce scop urmărea el aşadar? Avea bogăţii de milioane; nu câştigul îl călăuzea. Prin urmare avea un alt ţel în vedere, destul de puternic ca să-l facă să-şi înlăture cu orice preţ adversarul.

De Bu Sakkara lordul Grander se sinchisea prea puţin; omul nu era decât un instrument, probabil al femeii necunoscute.

Dar cine era ea, această misterioasă persoană înzestrată cu o putere ca şi supranaturală?

Tânărul arheolog cunoştea prea bine Egiptul, rătăcise de destul de mult timp prin Valea Regilor, ca să nu aibă o ideie clară de cei ce o locuiau. Auzise ce se vorbea, ce se povestea. Nimeni nu pome-

nise înaintea lui de vreo femeie misterioasă.

Dar însfârşit! Se va ocupa mai târziu de scopurile inamicilor săi şi de personalitatea lor. Trebuia mai întâi de toate să iasă din închisoarea sa subterană.

El cunoştea regulile călăuzitoare la construirea mormintelor vechilor suverani egipteni. Aci nu erau broaşte şi lacăte, ci mecanisme complicate ascultând de nişte sisteme de contragreutăţi perfect cumpănite, manevrate după nişte baze simbolice.

Nu avusese dovadă de aceasta constatând modul de deschidere a adevăratului hypogeu comandat de cele patru statui ale lui Kom-Zu, cu discurile lor lunare, din prima sală a mormântului?

In momentul acesta el trebuia să găsească un sistem asemănător care să-i îngădue să fugă.

Işi reaprinse torţa, rotindu-i lumina de jur împrejur, inspectând încăperea încet, comparând amănuntele, examinând hyeroglifele, zăbovind pe fiecare model sculptural.

Nimic până acum nu-i inspiră vreo ideie.

Stinse din nou. Printr'o violentă sfor-

ţare a memoriei, se strădui să-şi reamintească dispoziţia locurilor în a doua sală a falsului hypogeu. Era acolo, ca şi aici, un car drept în centrul sălii, mobile de-alungul pereţilor.

Deodată tresări. Ceeace-i scăpase atenţiei până atunci, îi apărea într'o lumină orbitoare.

Carul!... Chiar carul pe care şedea el în momentul acesta! In sala cealaltă era îndreptat înspre înafară, cu oiştea spre ieşire.

Aici, dimpotrivă, faţa lui dinainte privea spre a treia sală a hypogeului.

Lordul Grander se ridică, făcu încet înconjurul vehiculului. Apucă oiştea grea, o apăsă în toate direcţiile. Nici modificare nu se produse.

Tânărul lord avea un suflet prea oţelit ca să se dezamăgească îndată.

Se aşeză din nou, şi chibzui:

„Fără îndoială că constructorii hypogeului nu s'au folosit de un sistem aşa de simplu; sunt, pe calea cea bună, numai că trebue căutată o manevră mai complicată".

Lumină carul cu ajutorul torţei sale şi-l inspectă îndelung. Şi atunci descoperi pe spiţele uneia din roţi, pe care le acoperea un praf fin, urme de degete.

Numai decât pricepu. Manevrarea carului se făcea apăsând pe spițe.

Le apucă una câte una pe rând; însfârşit simți o uşoară sguduitură; carul îşi schimba poziția; în loc să se mişte înainte, se răsucea încet pe loc pe un soclu atât de perfect ascuns în mozaicul de jos, că nu se putea deosebi cu ochiul de el.

Lordul Gradner fără a întrerupe apăsarea, îndreptă torța spre deschizătură. In perete se desfăcea o uşă. O bucată mare din zid, lunecând pe nişte înlămbări lăuntrice, se dădea înlături.

Când carul făcuse o jumătate de cerc, uşa se căsca larg.

Tânărul Englez înaintă repede, cu toate simțurile încordate la pândă.

In camera de dinaintea acesteia care era cât p'aci să-i fie mormânt, în aceea adică în care fusese atacat de Bu-Sakkara, — nimeni.

Totuşi torța lui lumina o deschizătură pe care n'o văzuse niciodată mai înainte. Se apropie de ea, aruncând înăuntru o scurtă fulgerare a lămpii lui electrice.

Un culuar îngust se deschidea din acel punct. Porni pe el, fără şovăială. Ca să înainteze trebuia să meargă aproape în-

covoiat. Deodată se pomeni în pragul unei camere mici.

O voce rosti:

— Bună seara, lord Grander.

Surprins, se opri. Cu atât mai rău! Va juca totul pentru tot.

Apăsă butonul torței lui, cercetă locul. Se afla la intrarea unei fel de camere de odihnă; la ce va fi folosit ea pe vremuri, nu-și putea da seama.

Pe un divan scund sta întinsă femeia necunoscută; vălul o acoperea până la ochi. In privirea ei Englezul lămurea o lucire ironică:

— Singură? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Dar nu mi-e teamă...

Ea făcu o pauză înainte de a adăoga

— Un gentleman nu ar ataca niciodată o femeie.

— Afară numai dacă ea însăși nu a atacat mișelește pe aceea pe care el o iubea, și dacă ea nu ar fi răspunzătoare de moartea ei.

— Nu întrebuința vorbe mari, lord Grander. Nu sunt la locul lor.

El înaintase, însă în așa fel ca să evite un atac pe la spate; ea îi ghici sentimentele:

— Fii pe pace. Ei au plecat.

— Ştii unde s'au dus ?

— Da, spuse ea calmă. Amicul nostru Medinet-Paşa s'a dus în cortul soţiei dumitale.

— Ce spui? scrâşni el, strângând pumnii.

— Adevărul. Ochii frumoşi al Lady-ei Grander au turburat inima acestui sărman Medinet...

— Ia seama la cuvintele ce rosteşti.

— Linişteşşte-te. Bu Sakkara a plecat în urma lui Medinet, ca să-l împiedice să facă vreo prostie.

— Ce prostie?... Ce vrei să spui?... Nu vă e destul aşa dar că aţi ucis în mod laş pe femeia mea...! Ce mai aveţi de gând?...

Necunoscuta ridică o mână ale cărei degete erau încărcate cu minunate giuvaeruri; lumina lămpii electrice aprindea în ele mii de focuri care scăpărau curcubee prin întunerecul relativ al încăperii.

— Puţină răbdare şi linişte, lord Grander... Şezi, te rog.

Ea îl privea cu stăruinţă; ochii ei luceau din nou asupra lui cu acea putere de nebiruit, căruia el nu fusese în stare, cu un ceas mai înainte, să i se împotrivească.

Tânărul Englez se supuse; mai mult se

lăsă să cadă, decât se aşeză pe un scaun.

Atunci necunoscuta vorbi.

o

— Lord Grander, sunt veacuri şi veacuri de când marele faraon Tut-Ank-Amru a murit; fusese ucis de un fanatic..

Englezul ar fi vrut să vorbească, să spuie că puţin îi pasă acum de acest capitol al istoriei egiptene. Femeia nici nu avu măcar nevoie să-l oprească: fu deajuns să-l privească.

— Corpul îmbălsămat al lui Tut-Ank-Amru fu condus la ultima lui locuinţă; un lung cortegiu se desfăşură în gangurile ei; faraonul se teme totdeauna de un atentat, şi mai mult după moartea lui decât în viaţă; aşa că închipuise un sistem de măsuri de precauţiune, destinate să amăgească pe cei care ar încerca să-i violeze mormântul.

Veacuri trecură. Marele, miraculosul Egipt dispăru din numărul naţiunilor.

Dar urmaşii direcţi ai lui Tut-Ank-Amru nu se stingeau. Şi unul altuia, din tată în fiu, îşi lăsau moştenire cultul străbunului lor.

Fiecare trebuia în timpul vieţii lui să jure ca să puie totul în joc ca mormântul faraonului să rămâie neviolat.

Adevărul începea să lucească dinain-

tea ochilor lordului Grander; tot misterul, pricinile luptei tainice dintre el şi ceilalţi îi apărea într'o lumină nouă.

— Intr'o zi un om, de rasă egipteană totuşi, descoperi printre nişte papyrusuri antice lămuriri cari îl hotărîră să întreprindă cercetări în această regiune. Acest om era Medinet-Paşa.

Grander exclamă:

— El e aşadar vinovatul, şi nu eu. Adu-ţi aminte convorbirea ce am surprins-o eu în templul dela Karnak.

— Ştiu, zise femeia. Intâlnirea la care venise în noaptea aceea Medinet-Paşa era voită, pusă la cale de mine. Bu Sakkara trebuia să atragă pe Egiptean la mormânt; acolo, l-ar fi făcut să înţeleagă, la nevoie cu forţa, că trebuia negreşit să renunţe la procedeele lui.

Din neferícire, d-ta ai venit în ajutorul lui Medinet. A primit colaborarea cu d-ta, deşi în silă...

— Pe el ce scop îl călăuzea? — era doar Egiptean pur sânge.

— Gloria !

Şi femeia râse.

— Era gelos de succesele arheologilor europeni. Râvnea să-şi câştige o reputaţie mondială. Iată motivele de vanitate

care-l imboldeau să intreprinză expediția asta.

D-ta nu știi desigur: în timpul primelor cercetări, Kom-Zu s'a manifestat în mai multe rânduri lui Medinet pentru ca să-l sperie. Intr'o seară era cât p'aci să cadă într'o capcană: victima... ai fost d-ta.

Femeia tăcu un moment înainte de a relua:

— Legea lui Kom-Zu interzice omorul, fără de asta Medinet-Pașa n'ar mai exista...

— Omorul vă este interzis, strigă Grander. Dar Jana?

Ea ridică mâna; în ochii ei ghici fulgerul unui zâmbet. El se ridicase drept:

— Dar cine ești d-ta ca să vorbești așa cum vorbești?

— Ultima scoborîtoare a lui Tut-Ank-Amru... Eu am condus totul, am organizat totul...

— D-ta care ai ucis pe unul din oamenii mei în timpul întâii nopți când ne aflam în tabără, care ai rănit alții doi, ucis pe un al patrulea...

— Nu, spuse ea. Medinet singur e vinovatul. După prima expediție, el înțelesese că nu va ajunge niciodată la hypogeu; dar îi părea grozav de rău.

Când a aflat că d-ta ai hotărît să încerci a doua oară aventura, n'a putut rezista ispitei de a ţi-o lua înainte.

Atunci, aşa cum mai făcusem, mi-am propus să-l ajut de formă. Aveam de gând s'o sfârşesc cu el după ce voi fi terminat mai întâi cu d-ta.

— Incântător! exclamă lordul Grander.

— Medinet-Paşa e cel care a ucis pe matelotul d-tale cu o lovitură de pumnal; eu îl însărcinasem să împlânte arma undeva la vedere cu anticul pergament vestitor al oprelişteí.

El s'a înfăşurat într'un văl, luând astfel înfăţişarea mea... Tot el a pricinuit năruitura dela gura subteranei.

— Vrei să scoţi încheierea, declară Englezul pe un ton ironic, că d-ta nu ai nici o vină cu nimic?... Şi lady Grander, pe ea cine a ucis-o?... Medinet fără 'ndoială?

Urmaşa lui Tut-Ank-Amru îl privi fără mânie; ea murmură:

— Te legi să părăseşti fără întârziere ţinutul?... să nu mai încerci să violezi mormântul străbunului meu?...

Lordul Grander tăcu. Aştepta ce va urma. Trecea printr'o senzaţie de nelămurit: spaimă şi speranţa în acelaş timp.

— Făgădueşti să nu mai revii nicio-

dată?... Juri de a nu destăinui niciodată regiunea ce ai explorat-o, să uiţi până şi existenţa ei?...

— Şi dacă jur?

— Lady Grander va învia...

El sări sub lovitura de bici a emoţiei:

— Va învia... Dar ea e...

Cuvântul groaznic nu-i putu ieşi depe buze: moartă, ea era moartă, scumpa, adorata lui Jana!

In momentul acela îşi aminti de gândurile ce-l turburaseră când constatase înfăţişarea deosebită a corpului femeii lui...

Spunea ea adevărat, aceea care se pretindea scoborîtoarea faraonului Tut-Ank-Amru?

El se îndreptă; nu mai şovăi:

— Dacă femeia îşi revine la viaţă, îţi făgăduesc tot ce-mi ceri.

— Bine. Vino.

Atâta fu tot. Ea nu mai ascultă întrebările cu care o asaltă; pornise cu paşi grăbiţi, ea îl zărea chiar:

— Mai repede!...

— Dar de ce anume te temi ,stărui el?

— De totul.

Şi de-o voce mai înăbuşită, colorată s'ar zice de ciudă, de părere de rău, ea mărturisi:

— Medinet-Paşa.

— Dar bine, n'a izbutit el ceeace dorea, — să mă înlăture din drum?... El se crede doar acum singurul stăpân al mormântului.

— Da, desigur, l-am făcut să creadă asta, răspunse ea. Totuşi un alt sentiment s'a născut în inima lui... Ţi-am mai spus adineauri. A cunoscut dragostea...

Grander sări ca un leu rănit; acum nu se mai îndoia de făgăduinţele femeii misterioase. Nu încăpea îndoială că folosind una din acele veninuri subtile cunoscute în alte vremi, ea reuşise să dea Janei înfăţişarea morţii. Jana îşi va recăpăta viaţa. Numai el să ajungă la vreme, să împiedice pe Medinet să-şi îndeplinească gândurile.

Amândoi alergau. In cameră, femeia luase o direcţie opusă celui prin care intrase Grander. Se apropie de un perete şi îl atinse abia; o largă bucată de zid se răsuci în loc.

Se deschise o scară săpată în stâncă. Urcară treptele unul lângă altul.

Insfârşit ajunseră brusc sus la aer liber.

Acum totul i se lămurea lordului Grander; se explica uşurinţa cu care apăreau şi dispăreau inamicii lui; price-

pea şi cum mirosul special al mormântului putea să se piardă în atmosferă sau, dimpotrivă, să se întărească, după cum ei deschideau sau închideau anumite săli ale hypogeului.

— Da, adeveri ciudata străină, ca şi cum ar fi citit în gândul lui, n'am încetat să te observăm într'una de când aţi pornit din Cairo.

Ajunseseră aproape de tabără. Ea îl reţinu apucându-i braţul.

O siluetă se desprinse brusc din umbră, repezindu-se cu un pumnal ridicat ameninţător.

Totuşi, fără ca un cuvânt să fi fost rostit, braţul îi recăzu.

Lordul Grander recunoscu pe Bu Sakkara, credinciosul negru, însoţitorul nelipsit al urmaşei faraonului. Ghicea că fusese îndeajuns ca femeia să-şi arunce ochii asupra lui pentru ca să-i paralizeze gestul ucigaş.

Ea şi negrul îşi şoptiră ceva. Lordul Grander simţi apoi suflul femeii aproape de urechea lui: o auzi şoptindu-i:

— Medinet nu este departe. A încercat să se apropie odată; dar bătrânul nu dormea.

Lordul Grander vru să se repeadă spre

cort; tovarăşa lui îi puse din nou mâna pe braţ, silindu-l să rămâie nemişcat.

— Nu e încă timpul să lucrăm...

Se scurseră minute lungi; Englezul fremăta de neastâmpăr.

Se gândea că peste puţin va strânge în braţele lui pe Jana. Se gândea şi la Medinet, adversarul pe care îl ura...

Deodată, nu se mai putu opri: i se păruse că vedea o umbră care se furişa prin tabără.

Se năpusti fuga; ghicea că Bu Sakkara şi femeia alergau după el. Ajunse la cort în momentul când Medinet se aruncase spre Maryland.

Bătrânul se ridicase brusc la intrarea Egipteanului. Medinet isbucni în râs, vru să-l îmbrâncească într'o parte pe tatăl Janei, dar Maryland se încleştă de el: se rostogoliră la pământ.

In clipa aceasta Grander se repezi smulgând Egipteanului arma pe care o ridicase deasupra lui Maryland.

Atunci se încinse o luptă pe viaţă şi pe moarte între cei doi bărbaţi tineri. Grander şi Medinet se încăeraseră. O ură cruntă îi făcea să se strângă, să se bată ca nişte fiare sălbatice.

Drama era cu atât mai puternică întrucât ea se desfăşura în tăcere în semi-

umbra cortului. Maryland aruncat cât colo privea lupta îngrozit şi buimăcit.

Descoperi deodată în prag şi pe Bu Sakkara şi femeia necunoscută; ar fi voit să se mişte, să ajute pe ginerele său: nu putea.

Deodată Grander se clătină trântit, şi se rostogoli pe pământul acoperit cu un chilim; în căderea lui târâse şi pe adversar; numaidecât descoperi ţinta urmărită de Medinet: să apuce iar pumnalul ce i-l smulsese şi pe a cărui lamă jucau resfrângeri sângerii, tragice...

Lupta dură, cu şanse schimbătoare; când unul, când celalt părea a fi câştigat biruinţa. Deodată Grander începu să horcăie: Medinet îl apucase de beregată cu degetele lui recurbate ca nişte ghiare şi englezul se simţea înăbuşindu-se.

Se zbătea să mai lupte; gândul la Jana ar putea ajunge în puterea Egipteanului, îl năvăli înăbuşitor; vai! forţele îi slăbeau; era sfârşitul. Făcu o sforţare supraomenească. In zadar: Medinet aproape apuca pumnalul.

Atunci se produse neprevăzutul.

In cercul de lumină ce-o răspândea lampa, trecu o siluetă, se aplecă. făcu un gest brusc.

Medinet slăbi deodată încleştarea! Lordul Grander nu putea crede că se pusese capăt luptei...

Privea uluit femeia misterioasă care ţinea în mână pumnalul din care se prelingea sângele în picuri. Ea părea în prada unei vii dureri.

Englezul o auzi murmurând:

— Am ucis... am ucis... am călcat porunca lui Kom-Zu!..

El se ridică, voi să-i mulţumească; ea îl depărtă, apropiindu-se de patul pe care odihnea corpul neînsufleţit al Janei.

Ea se aplecă; dintr'o cută a vălului ei luă o fiolă micuţă, o destupă. Un miros subtil şi pătrunzător se răspândi în cort.

Femeia apropie fiola de buzele Janei: introducând gâtul sticluţei între dinţii descleştaţi ai frumoasei făpturi ce părea moartă, îi turnă câteva picături, apoi se depărtă.

— In zori îşi va reveni în viaţă...

Impinse cu piciorul corpul lui Medinet. Aruncă o privire lui Bu Sakkara.

Negrul duse mâna dreaptă la frunte, apoi la inimă şi apucă pe Egiptean pe care îl ridică pe braţe, fără greutate, ieşind cu el.

Femeia rămase cea din urmă.

— Rămâi cu bine, Lord Grander, adu-ți aminte de făgăduiala d-tale.

— De cum se va lumina de ziuă vom pleca fără a întoarce capul, spuse el...

EPILOG

Trecuseră de două ori douăzeci şi patru de ore. Feluca părăsea ţărmul.

Rezemaţi de margine, în lumina născândă şi în aerul proaspăt al dimineţii, Grander şi Jana cuprinşi drăgăstos pe după mijloc, priveau acest peisaj pe care nu-l vor mai revedea.

Deşertul duşmănos. Dune de nisip. Câţiva palmieri pe malul apei.

— Scumpa mea, îmi vei ierta tu vreodată emoţiile acestei aventuri?

— Am cunoscut prin ea adâncimea dragostei tale, spuse ea.

Mai înapoi, şezând sub adăpostul unui umbrar de pânză, John Maryland gusta odihna, plăcerea unui pahar de whisky dela ghiaţă, şi gingaşul spectacol al copiilor săi îmbrăţişaţi.

Deodată Jana arătă un punct unde ţărmul cobora în pantă lină spre Nil.

Printre palmieri se arătase o formă voalată, într'o lungă tunică albă, care înainta încet sprc ţărm.

— Ea... murmură Grander.

— Mulţumită numai ei sunt aici, lângă tine, dragul meu, spuse încet de tot tânăra femeie.

Atunci, într'un gest plin de graţie ea ridică braţul, agită mâna în direcţia misterioasei făpturi.

Şi aceasta, într'o mişcare foarte pură şi foarte nobilă, răspunse bun-rămasului...

Apoi se întoarse, reurcă panta, înapoindu-se fără 'ndoială la locuinţa ei secretă, în umbra şi în apropierea lui Tut-Ank-Amru, unde avea să vegheze, ultimă scoborîtoare a neamului sfinţit, asupra mormântului milenar al faraonului.

Soarele, în toată gloria lui, inunda natura; deşertul sclipitor cânta par'că tinerilor soţi, regăsiţi de dincolo de moarte, un imn de fericire plin de cele mai minunate făgădueli.

— SFARŞIT —

Cereţi

PASIONANT ŞI ACTUAL:

Emigranţi eroici, voinţi titanice, aventurieri neînfricaţi — creînd o viaţă şi o lume nouă.

9 Lei — 112 pagini

La chioşcari, librari şi în gări

'eti ULTIMELE VOLUME APARUTE

în colecția „AVENTURA"

Publicațiune periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

No. 23 : FUGARA
No. 24 : CAPITANUL URAGAN
No. 25 : ŞEICUL FANTOMA
No. 26 : AVENTURILE COLONELULUI GERARD
No. 27 : IN ȚARA URIAŞILOR ROŞII
No. 28 : IN VÂRTEJUL MORȚII
No. 29 : PERLA FAKIRULUI
No. 30 : EXPERIENȚA D-RULUI WARD
No. 31 : SIDDARTA PRINȚ INDIAN
No. 32 : COMOARA IDOLULUI
No. 33 : ORAŞUL SCUFUNDAT
No. 34 : MUNTELE TRAGIC
No. 35 : IN IADUL VERDE
No. 36 : ZAPEZI INSANGERATE
No. 37 : REGINA ORAŞULUI MORT
No. 38 : REGELE ARGINTULUI DIN NEVADA
No. 39 : STAFIA EPAVEI

ULTIMUL VOLUM:

MISTER ŞI TEROARE ACȚIUNE ŞI CURAJ palpită în desfăşurarea acestor ciudate aventuri!

...rul Casei Scriitorilor 1 Leu = 10 LEI

Imprimeriile Presei S. A. R., Bucureşti